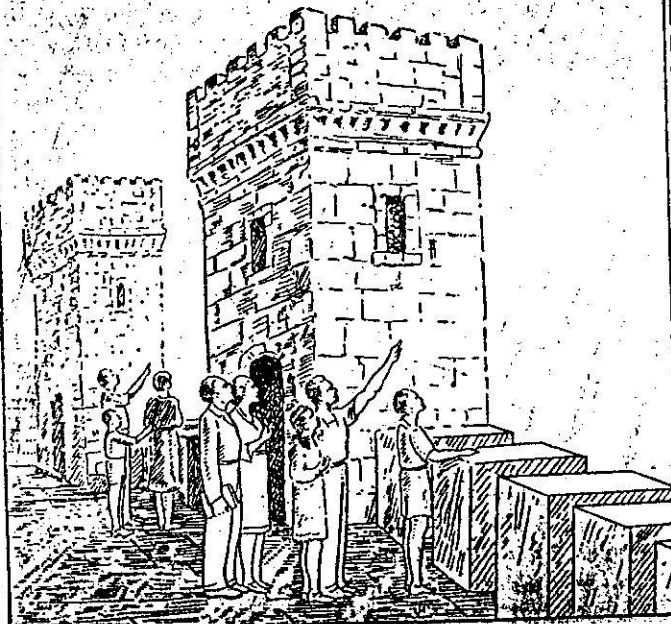

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărației lui Jehova

ANUL XXV 1947 No. 19

CONTINUTUL

Biserică și Impărăție	291
Chemată	291
Multe comunități, dar nu mai o singură biserică	293
Strămuntăți într-o împărăție	294
O deosebire	295
Fiii împărăției	296
Impărăția trebuie încă do- bândită	297
In Orientul îndepărtat	298
Singapur	299
Bangkok	300
Honkong	301
Autorul Bibliei	302
24.000 kilometri, o călătorie de serviciu în lumea întreagă	303

VOI SUNTEȚI MARIORI MENȚI JEHOVA CA EU SUNT DUMNEZEU TEAMA 93:12

Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
Persoană juridică morală
București 2, str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte GRANT SUITER, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Continuare din pag. 304)

În legătură cu lucrarea serviciului pentru împărăție, și să fim cunoscuți mai bine cu stările țării, cari ating lucrarea, și să facem planuri pentru activitate pe mai departe. Noi am auzit despre Maori, băștinașii din Noua Zelandă, și că un număr dintre ei sunt vestitori ai împărăției. Am auzit și aceea cum au tradus unele dintre cântările împărăției în limba lor. Aici trăiește deci un alt popor care laudă pe Iehova!

Foarte interesant a fost în călătoria noastră de a vedea felul și modul cum își mână zelandezii vitele și oile dela un capăt al țării la celălalt capăt. Legea le acordă drept de a umbla pe șosele și așa am văzut în timp ce am călătorit de-alungul șoselei, ciurzi de cincizeci sau șasezeci de vite mari și turme de oi de 200 până la 300 de oi. Noi am trebuit să oprim automobilul sau să micșorăm viteza până când câinii păstorilor au făcut liberă șoseaua prin aceea că au împins pe toate oile pe o parte a șoselei și au făcut loc suficient pentru a trece pe lângă ele. La întreaga manevră, păstorul nu trebuie decât să scoată o fluierătură și apoi câinii încep lucrul. Dealurile de pe lângă șosea au fost sămănate cu oi literale. Dar fără îndoaie există aici mulți din „alte oi” ale Domnului, cari trebuiesc găsiți pe această insulă.

În treisprezece ore am făcut 720 de kilometri. Noi am fost îmbucurați când am văzut Wellington-ul, un oraș cu multe dealuri și sânnuri de mare minunate, și că am avut ocazie să ne întâlnim cu familia Casei Bibliei din Wellington. Wellington-ul a fost ales de către frații ca loc al unei adunări generale dela sfârșitul săptămânii a vestitorilor. Ziua premergătoare adunării, președintele și secretarul său au întrebat-o pentruca să arunce o privire în biroul societății și în proprietatea din Wellington. S'au făcut propuneri pentru îmbunătățire și schimbare. Având în vedere progresul minunat al lucrului de acolo și izolarea Noii Zelande de celelalte țări ale pământului, președintele a fondat o sucursală, ceea ce a fost primit ca foarte bine venit de către frații Casei Bibliei. Numărul vestitorilor dela 469 în anul 1945, în anul 1947 s'a ridicat la 659.

De asemenea au intrat în rânduri mulți oameni noi. Noua Zelandă a fost împărțită în diferite districte, corespunzător progresului lucrului.

Sâmbătă dimineața în 8 Martie s'a început adunarea în Trades Hall, în locul unde în decursul congresului s'au servit mâncări. După masă adunările au fost mutate apoi în sala de adunare a școlii tehnice. Patru sute șasezeci de frați au venit din insula de Nord și de Sud. Numărul mai mare a venit din ținutul din jurul Auckland-ului, care se află în partea Nordică a insulei de Nord, dar a apărut un număr frumos și din insula de Sud, mai ales din Christchurch. Aceștia au călătorit cu vaporul, ca să ajungă la Wellington. Un număr remarcabil s'a strâns laolaltă în felul acesta, dacă ținem seama de aceea, că numai în Decembrie, anul trecut, și-au avut „congresul teocratic al națiunilor vesele”, ca să corespundă în felul acesta congresului ținut în August

în Cleveland; dar ei au venit din toate părțile insulei și s'au bucurat de multele binecuvântări, pe cari le-au primit cu ocazia adunării. Pentru mulți a fost prima ocazie să vadă pe Charles Clayton, care numai de curând a venit din Gilead aici, ca să îndeplinească serviciul de serv pentru frați în Noua Zelandă. Fratele Clayton s'a folosit bine de școlarea sa în Gilead și face mult bine între frații din grupele locale.

Anunțarea înființării unei sucursale a fost primită cu mari aplauze. Toți au fost dispuși să ia asupra lor noile responsabilități ale sprijinirii unei sucursale și să meargă înainte sub conducerea sa. Atât președintele cât și secretarul său au dat îndrumări bune cum trebuie îndeplinită lucrarea de răspândire în Noua Zelandă, și aceasta a format tema aranjamentului. În armonie cu aceasta, alți trei absolvenți ai Gileadului, au fost prevăzuți spre a fi trimiși acolo.

Conferința publică a fost anunțată bine de frați prin faptul că și-au pus placate pe ei, sau le-au purtat în alt chip și au împărțit invitații. Știri scurte în ziare încă au ajutat. Aproape toate tramvaiele din Wellington au purtat placate, cari au anunțat conferința publică în teatru St. James, Duminică în 9 Martie, după masă la ora 3. Oamenilor de bine li s'a acordat atenție deosebită. Rezultatul a fost: Opt sute șaptesprezece persoane s'au adunat ca să asculte conferința publică „Bucurie pentru tot poporul” — într'adevăr un număr frumos.

La puțin timp după conferința publică, fratele Knorr a ținut o cuvântare de încheiere către adunare: și la ora 19,15, cei doi călători în întreaga lume s'au urcat în trenul rapid pentru întoarcerea lor la Auckland. Servul de sucursală nou numit, fratele Lazenby, și mulți dintre Aucklandezi și alți frați se aflau și ei în același tren; prin aceasta călătoria de 14 ore s'a transformat într'o călătorie foarte plăcută. În timpul nopții ne-am odihnit în locurile de șezut captușite cari s'au putut înfunde.

Am ajuns cu bine la Auckland și ne-am bucurat când am auzit că societatea de aviație avea toate în ordine pentru zborul în ziua următoare. Toate pregătirile pentru o întrunire a fraților din Auckland și împrejurimi erau făcute, și anume pentru Luni seara, în New Savoy Reception Rooms. După masa a trecut cu vizitarea proprietății societății. După ceai toți frații au mers în locul unde a avut loc adunarea de seară. Ce surprinși au fost când au găsit sala umplută de vizitatori! Câțiva vizitatori au trebuit să stea în picioare. Nu s'au așteptat trei sute de persoane. Frați din toate părțile au venit cu ocazia aceasta la Auckland și au avut bucurie să audă timp de două ore pe nou serv al sucursalei, pe secretarul președintelui și pe președinte. Ei au aplaudat tare și la sfârșitul adunării au cântat cu multă însuflețire. Încă odată s'a putut constata că există mare speranță de întindere rapidă a lucrării în Noua Zelandă. Spiritul fraților este excelent. Și ne-au rugat să predăm expresiunea iubirii lor tuturor fraților pe cari îi vom întâlni în călătoria noastră.

Pentru dimineața de 11 Martie, țarași s'a fixat scularrea de dimineață și în mod corespunzător călătorii în lumea întreagă au fost treziți înainte de răsăritul soarelui și s'au pregătit pentru zborul zilei în Australia. Zborul într'un hidroavion britanic promitea a fi foarte interesant. Exact într'o lună am călătorit mai mult de 24.000 de kilometri — și acum urmau alții. Entuziasmul și căldura fraților zelandezi s'a exprimat încă odată în apariția unui număr frumos de vestitori ai împărăției, cari au venit, ca să predea prietenilor lor americani cari olecau, dorințele lor bune. Noua Zelandă va rămâne neuitată.

Watchtower din 1 Mai 1947.

BISERICA ȘI IMPARAȚIE

„El ne-a izbăvit de sub puterea întunecării, și ne-a strămutat în Impărăția Fiului dragostei Lui...
El este Capul trupului, al Bisericii”. Col. 1:13, 18.

Iehova Dumnezeu are o adunare de oameni, cari sunt despărțiți și deosebiți de politica, comerțul și religia acestei lumi. Religioniștii cari vorbesc românește ai creștinătății au ales pentru numirea acestei adunări a poporului lui Dumnezeu numele „biserică”. Intrucât ei pretind a fi aceasta, ei au numit propriile lor organizații religioase după aceste nume și prin aceasta au provocat multe încurcături și au adus multă ocară asupra adunării adevărate a poporului lui Iehova.

* Toate organizațiile acestea religioase au legături strânse cu instituțiile acestei lumi și se potrivesc cu ele în multe chipuri. Aceste organizații ale religiei sunt mai mult sau mai puțin independente una de alta și în învățăturile și obiceiurile lor sunt desbinate una de alta. Și nu numai aceasta, ci prin faptul că fiecare se îndreaptă după politică și după tacticile naționale ale diferitelor state, unde își practică religionea, ele sunt desbinate politic, deoarece urmează conducerea stăpânilor naționali. Întreagă organizația religiei a creștinătății face impresia unei „impărății, care este desbinită întreolaltă”, a unei cetăți sau a unei case, care este neunită în sine. Poate fi o astfel de organizație, a cărei desbinări lumești o condamnă la pierdere, adunarea adevărată a poporului lui Dumnezeu? Nu! Prin faptul că lăsăm pe Dumnezeu să vorbească, îl auzim spunând prin apostolul Său inspirat: „Pentru că tot pământești lumești, o trad. amer.) sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavliți, certuri și desbinări, nu sunteți voi pământești (lumești) și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? Când unul zice: Eu sunt al lui Pavel! Și altul: Eu sunt al lui Apolo: nu sunteți voi oameni de lume? Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților (creștinilor, o trad. amer.)” (1 Cor. 3:2—4 și 14:33). Urmează, prin urmare că adunarea adevărată a lui Dumnezeu astăzi nu este lumească, nu este potrivită acestei lumi desbinate, și că în ea nu este necănduială și nici zăpăceală. Trebuie să fie și va fi unire și pace în ea. Ea nu va fi desbinită. De aceea este potrivit în acest timp critic al istoriei omenirii să constatăm din cuvântul lui Dumnezeu, ce este adunarea Sa adevărată, pe care națiunea o formează și căruia guvern îi este devotată credincios.

⁵ Înainte de biserica adevărată creștinească, Iehova Dumnezeu a avut o biserică sau o adunare de oameni, cari i-au fost devotați. Aceasta a fost națiunea iudeilor. Nu este de lipsă să vorbim despre acest punct încoace și încolo. Ștefan, primul urmaș al lui Isus Christos, care a fost omorât cu pietre, a arătat înaintea tribunalului iudeu, care l-a ascultat, în mod hotărât acest fapt. El a zis: „El (Moise) este acela, care, în adunare (biserica, B. amer. Stand) Israelitelor din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vîl, ca să ni le dea nouă”. (Fapte 7:35—38). În aceste cuvinte martirul Ștefan a întrebunțat acelaș nume biserică (sau ecclesia), care este aplicat la urmașii pe urmele lui Isus.

⁴ Luca, scriitorul Faptelor Apostolilor, a scris raportul despre apărarea lui Ștefan înaintea sanhedrinului (tribunal suprem la Ebrei) iudeu. Este vădit că Luca a împrumutat cuvântul ecclesia din traducerea greacă Septuaginta a Scripturilor Ebraice. În această traducere grecească se începe cu aceea, că comunitatea sau adunarea lui Israel este numită din timpul lui Moise biserică sau ecclesia lui Dumnezeu, a lui Iehova. Conform Septuagintei grecești, Moise a zis: „Când m'am suit pe munte, ca să iau tablele de piatră, tablele legământului pe care l-a făcut Domnul; cu voi, am rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți, fără să mănânc pîne și fără să beau apă; și Domnul mi-a dat cele două table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu, și cuprinzând toate cuvintele pe cari vi le spusese Domnul pe munte, din mijlocul focului, în ziua adunării (ecclesia) so'emne”. (Deut. 9:10. Thomson, engl.). În întreagă cartea a cincea a lui Moise acest nume adunare sau ecclesia este întrebunțat pentru numirea comunității lui Israel. Psalmistul David care a trăit la patru sute de ani după Moise a scris: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul unei adunări (ecclesia)”. (Deut. 9:9, 10. Thomson, engl.) În cât a privit pe David însuși, ea a înțeles prin aceasta că va cânta lauda lui Iehova în mijlocul comunității sau ecclesia izraelite. Însă cuvintele sale au fost o profecie și apostolul inspirat Pavel citează cuvintele lui David și le aplică lui Isus Christos, când zice: „De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească frați, când zice: Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta laude în mijlocul adunării (bisericii, ecclesia)”. (Evr. 2:11, 12). Prin urmare, expresiunea ecclesia sau biserică este transmisă dela comunitatea izraelitelor la comunitatea creștinilor.

CHEMATĂ

⁵ După înțelesul cel mai simplu al numelui, cuvântul ecclesia însemnează o adunare care a fost citată sau chemată, fie de autoritățile adevărate, oficiale sau nu. Când în Efes religioniștii cultului răspândit în toate părțile al zeiței Diana s'au strâns împotriva lui Pavel și s'au înghesușit în teatru, aceasta a fost o adunare neoficială. „Unii strigau una, alții alta, căci adunarea (ecclesia) era în învâlmășeală” și cel mai mult nici nu știau pentru ce se adunaseră. Cam după două ore a intervenit secretarul primăriei, a făcut adunarea atentă la procederea ei contrară ordinii și i-a arătat calea dreaptă zicând: „Dar dacă umblați după altceva, se va hotărî într-o adunare (ecclesia) legiuită. Noi, de fapt, suntem în primejdie să fim învinușiți de răscoală pentru cele întâmplate astăzi, căci n'avem nici un temel, ca să putem îndreptăți zarva aceasta”. „După aceste cuvinte, a dat drumul adunării”. În acest caz răsvrățiții, cari veniseră din locuințele și crăvățiile lor, s'au întors acolo până la adunarea următoare ordinară sau extraordinară. — Fapte 19:29—41.

⁶ În mod deosebit a fost potrivit a vorbi de comunitatea izraelită a zilelor lui Moise ca despre o ecclesia sau

¹ Cum au cauzat religioniștii încurcături în părerile despre biserică?

² Cum arată desbinările că creștinătatea nu este biserică lui Dumnezeu?

³ Avut-a Dumnezeu mai înainte o biserică? și dacă da, cine a format-o?

⁴ Când a fost aplicat numele la Israel? și asupra cui s'a transmis?

⁵ Care este cel mai simplu înțeles al cuvântului „ecclesia”?

Arată un exemplu.

^{6, 7} Cum se potrivește expresiunea „ecclesia” literalmente la poporul lui Israel?

adunare chemată. La rugul arzător, la muntele Horeb, Iehova a zis lui Moise: „Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel”. (Ex. 3:10). Prin Moise a zis Iehova Dumnezeu Faraonului din Egipt: „Lasă pe poporul Meu să plece, ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea”. (Ex. 5:1). Când Izraeliții scăpați din Egipt au ajuns la urmă la muntele Sinai în Arabia, Iehova le-a zis prin Moise: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v'am purtat pe aripi de vultur și v'am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi al Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt”. — Ez. 19:3—6.

⁷ În mod învederat, comunitatea izraelită a fost chemată prin puterea cea mai înaltă, prin Iehova Dumnezeu, în mod oficial din Egiptul păgân. Așa au fost ei, prin faptul că Dumnezeu i-a eliberat într'un mod special, minunat, adunarea sau ecclesia Sa chemată. Prin acțiunea lui Iehova ei au fost deosebiți de fapt de către întreaga lume, din care Egiptul era numai o parte stăpânitoare. Acestei biserici sau ecclesiei, Iehova Dumnezeu i-a dat speranța să fie o împărăție de preoți pentru El, dacă îi vor fi devotați credincioși și îi vor aduce închinare. Cam cu 430 de ani mai înainte, El a chemat pe străbunul lor Avraam din Ur, în Chaldea, pentruca să meargă în țara făgăduinței, unde i-a condus acum pe ei. Dumnezeu a promis că, în fiul lui Avraam, Isaac, va face pe sămânța sau pe urmașii lui Avraam o mulțime mare de „adunări de noroadă”. Deci când Isaac a binecuvântat pe fiul său Iacob, a zis: „Dumnezeu cel Atotputernic (El-Şadai) să te binecuvânteze, să te facă să crești și să te înmulțești, ca să ajungi o ceată (adunare, Schmolter) de noroadă!” (Gen. 28:3). Acum, Izraeliții au fost aici într'adevăr o adunare de mai multe milioane; și ei au fost chemați din Egipt spre a fi comunitatea lui Dumnezeu, a lui Iehova. De asemenea ei au fost urmașii patriarhului Avraam, care a fost chemat din Ur spre a fi pe viitor despărțit de Chaldea și de restul lumii. Prin urmare, expresiunea ecclesia s'a potrivit literalmente la ei.

⁸ Între timp, la Rusaliile anului 33 d. Chr., nașterea Izraelită a încetat a fi adunare, biserica sau ecclesia lui Iehova. Cine a trebuit să fie de atunci încolo biserica Sa, Dumnezeu a făcut cunoscut prin turnarea spiritului Său sfânt, în împlinirea profeției Sale din Ioel 2:28, 29. Cu excepția unei rămășițe temătoare de Dumnezeu, a cărei membri ca consacrați lui Dumnezeu, au pășit pe urmele lui Isus Christos, a Fiului lui Dumnezeu, nașterea Iudeie a fost lepădată, și rămășița credincioasă, care a crezut profetiile lui Dumnezeu, a devenit miezul mic original al bisericii sau ecclesiei Sale unse. Profetia lui Ioel 2:28—32 a spus clar că spiritul lui Dumnezeu nu va fi turnat peste trupul iudeu, ci peste toți, cari vor chema numele lui Iehova prin Christosul Său. Prin urmare, biserici sau ecclesii lui Dumnezeu i s'a profetizat, că ea nu se va compune numai din foști Iudei, ci și din foști păgâni sau dintre cei din națiuni. (Fapte 2:16—21). De atunci încolo, Iudeii și păgânii, cari au crezut în Iehova și în Christosul Său, au trebuit uniți într'o singură adunare, a bisericii sau a ecclesiei.

⁹ Comunitatea izraelită a timpulul vechi a fost chemată din Egipt, pentrucă ei au fost urmașii lui Avraam, care și el a fost chemat din Chaldea. În mod asemănător

tor aceia dintre Iudei și creștini, cari cred în Iehova și pășesc pe urmele lui Christos, sunt chemați din lumea aceasta. Atât Chaldea cât și Egiptul preumbresc pe această lume, din care sunt chemați; și pe baza credinței lor în Iehova Dumnezeu și în Christosul Său, ei sunt în înțeles spiritual urmașii lui Avraam. „Înțelegeți și voi dar, că fiii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe Neamuri, prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: „Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine”. (Gal. 3:7, 8). Rămășița credincioasă Iudeie a fost chemată din nașterea Iudeie lepădată, pe când păgânii credincioși dintre celelalte națiuni ale lumii. Din toți aceștia laolaltă, dintre Iudei și păgâni, s'a născut poporul pentru numele lui Dumnezeu. Iacob, un credincios dintre Iudei, a dat înaintea consiliului creștinilor din Ierusalim o interpretare inspirată a acestei chestiuni când a zis: „Simon (Petru) a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor”. (Fapte 15:14-17). Prin aceasta ei devin într'adevăr o ceată chemată.

¹⁰ Această adunare, comunitate sau ecclesie, este acum biserica lui Dumnezeu; și Sfânta Scriptură îi dă numele acesta și așa i se adresează. Este adevărat că Isus Christos a numit-o biserica Sa, când a zis apostolul Petru: „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea”. (Mat. 16:18). Mai departe scrie Pavel în Romani 16:16 către creștinii romani: „Toate Bisericile lui Christos vă trimet sănătate”. Mai departe este vorba despre biserică ca despre trupul lui Christos: „El este Capul trupului, al Bisericii”. El i-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericilor”. (Col. 1:18, 24; Ef. 1:22, 23). Cu toate acestea, Isus însuși este o parte a acestui biserici, adunări sau ecclesii, pentrucă El este membrul de căpetenie al ei; întreaga comunitate însă este adunarea lui Iehova. Iudeii poate că n'ar fi avut atâta în contra aceea, că o persoană ca Isus să aibă El însuși o biserică sau adunare, dacă ar fi putut să ridice mai departe pretențiunea de a fi biserica sau ecclesia lui Iehova. Poziția lor unică și exclusivă s'a bazat pe aceea de a fi adunarea lui Dumnezeu. Deci când urmașii lui Isus au venit și au reclamat această poziție de favoare pentru ei înșiși, aceasta de fapt a trezit gelozia Iudeilor naturali. Iehova le-a profetizat aceasta într'o înștiințare. Pavel scrie: „Dar întreb iarăși: N'a știut Israel lucrul acesta? Ba da; căci Moise, cel dintâi, zice: „Vă voi întărița în pizmă prin ceea ce nu este neam, vă voi atâta mâna printr'un neam fără pricepere”. — Rom. 10:19, 20.

¹¹ De repetate ori comunitatea creștină este arătată că „biserica lui Dumnezeu” și i se adresează ca acestela. De exemplu apostolul își începe întâia sa epistolă către Corinteni adresându-li-se: „Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Christos, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Sosteri, către biserica lui Dumnezeu, care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Christos Isus, chemați să fie sfinți”; și a doua epistolă a sa o începe cu aceeaș adresă. El scrie comunității din Galatia și spune: „Ați auzit în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiuinea Iudeilor. Cum, adică, prigoream peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu, și făceam prăpăd în ea”. (Gal. 1:13). Așa arată el că acela cari au practicat religia Iudeilor sau iudaismul n'au fost biserica lui Dumnezeu, a lui Iehova,

⁸ Când a încetat Izrael ca să existe și cine a devenit biserica?

⁹ Intrucât este biserica creștină, compusă din Iudei și păgâni, o ceată chemată?

^{10, 11} Pentruce a numit-o Isus ca biserica Sa? dar a cui biserică este ea în primul rând și pentruce?

Arătând că Dumnezeu și-a întemeiat acum biserica sub Christos Isus ca Capul, a scris Tesaloncenilor: „Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele Bisericii lui Dumnezeu, cari sunt în Christos Isus, în Iudea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un meam cu voi aceleași rele, pe cari le-au suferit ele din partea Iudeilor. Iudeii aceștia, cari au omorât pe Domnul Isus și pe prorocul, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu”. (1 Tes. 2 : 14, 15; 2 Tes. 1 : 4). Pavel a dat mai departe fraților bătrâni ai adunării din Efes sfatul: „Pașteți biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele propriului Său”. (Fapte 20 : 28, The Emphatic Diaglott, engl.). Națiunea iudee a refuzat încăpățânat să se lase răscumpărată prin sângele Fiului propriu al lui Dumnezeu, spre a deveni biserica Sa nouă câștigată.

MULTE COMUNITĂȚI, DAR NUMAI O SINGURĂ BISERICĂ

¹² Observați expresiunea „adunările” sau „bisericile lui Dumnezeu”. Aceasta nu arată existența multor denominațiuni, secte și comunități ale cultului, cari toate ar fi recunoscute de Dumnezeu ca organizațiunea Sa teocratică. Cu privire la timpul apostolului, citim despre „adunări” sau „biserici din Galația”, de „bisericiile din Asia”, de „bisericiile din Macedonia”, de „bisericiile din Iudea”, de „biserica din Laodicea”, de „biserica Tesaloncenilor” și de bisericile corespunzătoare din Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Ierusalim. Nimeni, care citește cu inteligență scrierile inspirate ale ucenicilor lui Isus, nu va cugeta nicio clipă că aceste expresiuni au arătat biserici naționale, dintre care fiecare are o organizațiune independentă, mărturisirea sa proprie de credință, deosebită și diferite ritualuri, obiceiuri și instituțiunea sa proprie, cum există acestea astăzi în creștinătate.

¹³ Noi provocăm pe oricare religioșist să dovedească, că acele biserici de mai demult în diferitele națiuni au urmat pe ceva erou politic, care s'a sculat și a preluat frâiele guvernului, sau că au combătut și au atacat alți creștini, cari de asemenea au urmat un enou politic al națiunii lor, așa încât bisericile Asiei să fi luptat în contra bisericilor Macedoniei și biserica din Roma în contra bisericilor din Iudea. Cine ar putea să dovedească că în anul 70 d. Chr. când prințul roman Titus, fiul împăratului Vespasian, și-a condus armatele împotriva Ierusalimului ca să-l nimicească, biserica din Roma a urmat tactica politică și imperială a Romei și a luptat împreună cu Titus împotriva bisericii din Ierusalim? Mai departe, invers, că biserica din Ierusalim s'a unit cu Iudeii cari s'au opus și a luptat împotriva bisericii din Roma? Istoria arată contrarul că creștinii din Ierusalim au urmat sfatul lui Isus: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustierea lui este aproape. Aunci, cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el, și cei de prin ogoare să nu intre în el”. — Luca 21 : 20, 21.

¹⁴ În zilele apostolilor bisericile n'au fost desbinate și nu s'au combătut una pe alta conform politicii națiunilor acestei lumi; și n'au existat biserici naționale. Dacă apostolul Pavel a mustrat pe creștini că s'au lăsat desbinați prin aceea, că au urmat pe diferiți servi distinși în biserică, de exemplu pe el însuși sau pe Petru, Chifa sau Apolo, cu cât mai mult trebuie mustrat

când creștinii caută să urmeze conducători naționali politici și stindarde politice, car nu sunt dela Dumnezeu și Christos, ci din lumea aceasta? N'a scris ucenicul Iacob: „De unde vin luptele și certurile între voi?”. Și el a răspuns: „Ucideți, pizmațiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. Suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu! Nu știți că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu”. (Iac. 4 : 1—4). Dacă oameni sinceri cercetează fără frică faptele, vor afla că primul și al doilea război mondial se datoresc de-a dreptul acestei preacurvii spirituale a creștinătății și a sutelor ei de organizațiuni ale religiei, cari poartă numele „biserica lui Christos”. Ei sunt prin urmare dovediți, că sunt dușmanii lui Dumnezeu și nu biserica lui Dumnezeu, care stă sub Christos.

¹⁵ Numele amintite mai sus arată numai că unde s'au aflat diferitele biserici sau comunități. Totuși, aceeași corporațiune conducătoare a apostolilor lui Isus și împuneriții ei împreunăți cu ea, au servit tuturor bisericilor acestora, fie că s'au aflat în Asia, în Europa sau Africa, și ea a proclamat aceleași instrucțiuni de organizare pentru ele toate. Așa au adus de exemplu Pavel, Barnaba și Sila ordinele conferinței din Ierusalim bisericilor din alte provincii ale imperiului roman. „El a străbătut Siria și Cilicia, întărind Bisericiile”. „Pe când trecea prin cetăți, învăța pe frați să păzească hotărârile apostolilor și presbiterilor din Ierusalim. Bisericiile se întăreau în credință, și sporeau la număr din zi în zi”. — Fapte 15 : 22—41; 16 : 4, 5.

¹⁶ Prima biserică a creștinilor, despre care știm, este „biserica din Ierusalim”. Prin activitatea, pe care a desfășurat-o membrii ei chiar și în prigonire, au fost întemeiate alte biserici sau adunări în alte orașe sau provincii. (Fapte 8 : 1; 9 : 31; 11 : 22). După apostolul Petru a dus evanghelia împărăției lui Dumnezeu primului păgân care a trebuit convertit, căpitanului Italian Corneliu, au fost întemeiate și biserici între păgâni. După aceea, citim despre „bisericiile națiunilor”. Pavel în mod deosebit a purtat răspunderea pentru întemeierea multora de acestea, pentru că el a fost în mod distins apostolul națiunilor. (Rom. 16 : 4; 11 : 13). Dar fie că ele s'au cmput exclusiv dintre Iudei, exclusiv dintre păgâni sau din oameni de diferite naționalități, totuși ele au fost în pace și armonie una cu alta și n'au fost asemănătoare acestei lumi a politici, a comerțului și a religiei demonilor. Toate adunările s'au compus din persoane, cari au fost consacrate lui Dumnezeu și prin spiritul Său, care s'a odihnit asupra lor, au fost sfințite, și, prin urmare, au fost „bisericiile sfinților”, despre cari zice Pavel: „Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduieții, ci al păcii, ca în toate Bisericiile sfinților”. (1 Cor. 14 : 33). Deși despărțiți trupește prin spațiu sau distanță în multe adunări locale, totuși membrii lor formează toți laolaltă singura biserică a lui Dumnezeu, pentru că ascultă de poruncile Sale prin organizațiunea Sa teocratică și toți au un singur cap hotărât de Dumnezeu: Christos Isus.

¹⁷ Originea lor naturală nu este înregistrată în registrele de naștere din Ierusalim sau în alte orașe ale fostei țări sfinte Palestina, ci, întrucât ei sunt „creaturi noi” în Christos, nașterea lor se datorește lui Dumne-

¹⁵ Cine le-a servit lor tuturor, cu toate numele amintite mai sus?
¹⁶ Cum s'au născut bisericile păgânilor? cu cine însă au fost totuși unite?
¹⁷ Cum este biserica întâilor născuți aceea, care este scrisă în cer?

^{12, 13} Cum sunt numite bisericile în timpul apostolului? dar ce nu dovedește aceasta?

¹⁴ Ce desbinare a mustrat Pavel? și ce mustrăm noi astăzi?

zeu din cer. De către El au fost născuți ei prin cuvântul Său și spiritul Său sfânt ca copii spirituali ai Săi; și Isus Christos, primul Fiul născut al lui Dumnezeu, este fratele lor spiritual, care nu se rușinează să-i numească frați. Cu El sunt ei invitați la cea mai înaltă poziție în organizațiunea universală a lui Dumnezeu, la împărăția cerească, la poziția întâiului născut al lui Dumnezeu. Prin urmare, ei au venit la aceea ce apostolul numește „biserica celor întâi născuți”, „cari sunt scrși în ceruri”. (Evr. 12:23). Isus Christos, Capul lor, aduce lui Iehova Dumnezeu în mijlocul lor cântare de laudă prin aceea că luminează continuu pe urmașii pe urmele Sale despre virtuțile și scopurile lui Dumnezeu, cum sunt descoperite prin cuvântul scris al lui Dumnezeu. (Evr. 2:12). Această biserică a fost clădită dela Rusalile anului 33 d. Chr. prin Isus Christos, și ea va număra în cele din urmă sub El ca cap, când va fi deplină, 144.000 de membri. — Apoc. 7:4—8; 14:1, 3.

STRĂMUTAȚI ÎNTR'O ÎMPĂRĂȚIE.

¹⁸ Către „sfinții și frații credincioși în Christos, cari sunt în Colose”, ca o adunare reprezentând întreagă biserică lui Dumnezeu”, a scris apostolul Pavel: „Mulțumind Tatălui, care v'a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunecului, și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui, în care aveam răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea”. (Col. 1:2, 12—15). Această izbăvire și strămutare a membrilor bisericii adevărate a lui Dumnezeu, a lui Iehova, are loc în timp ce ei trăiesc în mijlocul acestei lumi. Prin urmare ei sunt în lume, dar nu sunt din ea, cum a fost cazul cu Christos Isus. (Ioan 8:23, 17:14, 16). Întunecul din care au fost salvați, este întunecul acestei lumi, și el se datorește stăpânirii nevăzute a acestui lumi prin Dumnezeu și Satan. Davolul, „mai marele demonilor”. Pentruca urmașii lui Isus să-și păstreze starea de izbăvire sau de libertate în Christos trebuie să lupte în contra influențelor acestor spirite-demoni, cari stăpânesc lumea și o țin în întunecul neștiinței și sub mânia divină. Pe drept este adresată următoarea poruncă către biserică lui Dumnezeu: „Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n'avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești”. (Ef. 6:11, 12). Numai dacă fac aceasta pot ține „moștenirea sfinților în lumină”.

¹⁹ Însemnează strămutarea membrilor bisericii lui Dumnezeu în împărăția Fiului Său iubit, că Isus Christos a început să guverneze în cer dela Rusalile anului 33 d. Chr., când a turnat spiritul sfânt dela Tatăl peste primii membri ai bisericii Sale? Nu, nu în înțelesul că împărăția lui Dumnezeu guvernată de Christos și domnia de o mie de ani sau mileniul lui Christos s'ar fi început atunci.

²⁰ În parabole, Isus a ilustrat cum merge într'o țară

¹⁸ Prin care strămutare nu aparțin ei la lumea aceasta? și împotriva cui trebuie să lupte ca să-și păstreze lumina și libertatea?

¹⁹ Însemnează această strămutare că Christos a început să domnească la Rusalii?

²⁰ Cum dovedesc parabolele și semnele că El n'a început să guverneze atunci?

departe, da, în ceruri chiar, pentruca să primească o împărăție. Dar după ce o va primi va trece „multă vreme” până când se va întoarce și-și va începe împărăția în ținutul Său. Mat. 25:14—19; Luca 19:12—15; Marcu 13:34—36). Afară de aceasta, Isus a descris semnele cari vor arăta întoarcerea Sa ca rege, și aceste semne nu s'au arătat în mod vizibil nici la Rusalii și nici după aceea, în ceva timp înainte de 1914 d. Chr. De aceea, mi se impune concluzia: În timp ce Isus, după cum a spus Petru, a stat la Rusalii la dreapta lui Dumnezeu, după ce a fost făcut Domn și Christos, El nu și-a început atunci activitatea puterii împărăției Sale, ci a așteptat timpul viitor al lui Dumnezeu, când a trebuit să facă aceasta. (Mat. 24:3—25; 41; Evr. 10:12, 13). Dacă Christos Isus domnește o mie de ani, atunci cei 144.000 de membri credincioși ai „trupului” bisericii Sale vor domni cu El, cum explică aceasta Sfânta Scriptură în mod hotărât. La Rusalii, însă, nu s'au arătat decât primii membri ai săi, cam 3000, și ei încă nu se dovediseră ca probați pe deplin și ca încercați pentru un loc cu El pe tronul Său ceresc. Intrucât Isus nu și-a început domnia la Rusalii, strămutarea urmașilor Săi pe urmela Sale în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu, n'ar putea însemna că ei au trebuit să guverneze pe pământ dela Rusalii, și nici că ei ar fi guvernat ca regi pe pământ.

²¹ Umor persoane, cari s'au năzuit după ceva asemănător unei domnii de regi în biserică, apostolul le-a zis: „Voi corintenților aveți deja ce doriți în inima voastră, nu-i așa? Voi aveți deja fericirea bogată a cerului! Voi ați ajuns în împărăția voastră fără noi! Într'adevăr doresc ca voi să fi intrat în împărăția voastră pentruca să o putem împărți cu voi” (1 Cor. 4:8, Moffatt). Urmările rele ale unei astfel de domnii de înlocuire prin persoane, cari pretind a fi creștini, se arată în istoria ierarhiei sistemului de religie romano-catolic din timpul Papei Leon I din secolul al cincilea. Atât Papa cât și episcopii și arhiepiscopii săi șed pe tronuri; ei poartă tiara (tripla coroană a papilor) și pretind a domni în numele lui Christos; dar aceasta a fost tot timpul contrarul unei domnii în care Satan Diavolul este legat și creștinătatea precum și restul pământului se bucură de o mie de ani de liniște neturburată. Modul de procedare al Ierarhiei cu împăratul Wilhelm și împăratul Franz Joseph în primul război mondial și cu Mussolini, fascistul, și cu nazistul Hitler în legătură cu al doilea război mondial, este mai departe prea cu nume rău decât ca să trebuiască să fie comentate aici. Niciun creștin adevărat în biserică lui Dumnezeu nu ar vrea să aibă parte la această domnie lumească, precurvară cu astfel de religioniști și să preia responsabilitățile pentru urmările dezonorătoare de Dumnezeu.

²² A fi strămutat în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu trebuie să însemneze, prin urmare, că cineva își îndreaptă credința de supus în loc de lumea aceasta a întunecului, de acum încolo spre Fiul lui Dumnezeu ca Moștenitorul Său uns al împărăției. Însemnează că cel strămutat astfel nu se mai află în întunecul despre întrebarea, cine sunt „stăpânirile cele mai înalte”, căroră trebuie să-i fie supus orice suflet. După Sfânta Scriptură, stăpânirile cele mai înalte sunt Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt și Isus Christos, cel înălțat la dreapta Sa. (Rom. 13:1) Prin urmare, cel

²¹ Ce a zis Pavel acelorora, cari caută acum să stăpânească? și ce urmări rele aduc astfel de încercări de șarte de domnie?

²² Ce însemnează prin urmare a fi strămutat în împărăție?

strămutat în felul acesta recunoaște pe Fiul credincios al lui Dumnezeu ca Rege și îi dă ascultare deplină. În cazul în care se naște un conflict între regii acestei lumi și Fiul iubit al lui Dumnezeu, urmașii lui Isus îi dau ascultare fără compromis Regelui mai înalt, același, care se află la dreapta lui Dumnezeu. El urmează cuvintele lui Petru: „Temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!” — 1 Pet. 2:17.

²³ Aceasta poate că va atrage suferințe din partea lumii și a stăpânilor ei, după cum arată aceasta apostolul Petru; totuși trebuie să ne arătăm neprihănrea față de împărăția condusă de Christos Isus cu toate suferințele acestea. Din cauza aceasta a îndurat apostolul Pavel suferințe, mai ales din partea religioșilor invidioși, cari au voit să-l aducă în conflict cu autoritățile politice, prin faptul că au zis despre Pavel și soții săi: „Oamenii aceștia, cari au răscolit lumea, au venit și aici... Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cezarului, și spun că este un alt împărat: Isus”. (Fapte 17:5-8) În mod asemănător apostolul Ioan. El a ajuns ca exilat pe insula Patmos. de acolo spune despre sine însuși: „Eu, Ioan. fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus Christos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mănturiei lui Isus Christos”. — Apoc. 1:9.

²⁴ În ciuda tuturor, credincioșii nu vor tăgădui pe Christos Regele; pentru că ei îi rămân devotați nezdrușcinate, El este regele lor, și astfel ei sunt în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu. Aceasta nu cuprinde în sine, că noi trebuie să avem o atitudine răzvrătitoare față de această lume nici nu ne îndeamnă la ceva fel de fapte revoluționare împotriva regilor și stăpânilor acestei lumi. Însă, simplu, că noi nu ne interesăm pentru politica și afacerile guvernului acestei organizațiuni pământești, sau nu luăm parte la ele. Noi umblăm de fapt nu după o stăpânire pământească, nu după o împărăție pământească. Când Isus cel înviat și-a trimis servii în toată lumea, ca să facă ucenici din toate națiunile, atunci Isus nu s'a mai aflat în lumea aceasta și nu a aparținut ei, ci a fost pe cale să se înalte în cer, la dreapta Tatălui Său. Prin urmare, ucenicii Săi credincioși, membrii bisericii lui Dumnezeu, n'au putut fi învinuiți în mod rațional că ei au căutat ca în locul stăpânilor prezenți de pe pământ să facă pe un om ca rege sau domnitor. Ca ucenici credincioși noi tăgăduim cu putere, că Isus a lăsat în urma Sa sau a hotărât pe vreun om ca să domnească ca locșitorul ceresului Christos Isus pe pământ. O astfel de slujbă de locșitor este de-a dreptul anticristă și a dus la dificultăți fără sfârșit între statul politic și sistemele religioase. A avut ca urmare un șir neîntrerupt de comploturi religioase-politice, cari au dus la războaie ucigașe, sângeroase. Membrii bisericii adevărate a lui Dumnezeu se țin de propovăduirea de pe munte a lui Isus, în care le este poruncit: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” — Mat. 6:33.

O DEOSEBIRE

²⁵ Privit din punctul de vedere al Bibliei, există o deosebire între biserică și împărăție. Există mai multe biserici; toate acestea formează firește singura biserică

²³ Ce mai însemnează, după cum dovedesc experiențele apostolilor?

²⁴ În ce chip este Regula noastră? și ce însemnează această răzvrățire pe pământ?

a lui Dumnezeu; dar fiecare din aceste biserici locale sau provinciale nu este a împărăției pentru sine cu regele ei local. Există numai o singură împărăție pe care o pot căuta toate bisericile locale și despre aceasta a zis Isus: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția” (Luca 12:31, 32) Biserica văzută cu multe sale adunări locale n'ar fi putut fi în niciun timp al creșterii și dezvoltării sale întregă împărăția lui Dumnezeu, ci a trebuit să crească până când numărul ei de 144.000 de membri credincioși și încercați este complet. Ea a existat deja în decurs de nouăsprezece sute de ani, dar în fiecare timp a trăit numai o parte a tuturor membrilor ei pe pământ. Împărăția lui Dumnezeu, guvernată prin Christos, a început însă să-și exerciteze puterea activă numai în anul 1914, când, în împlinirea profetei, a fost născut noul guvern în cer. Biserica văzută de pe pământ va avea peste puțin timp un sfârșit, când rămășița ei de astăzi va fi părăsit scena pământească și va fi avut parte de o înviere din morți la viață cerească. Pe când despre împărăția lui Christos este spus că „împărăția nu va avea sfârșit”. (Luca 1:33) De când s'a instituit serbarea cinei de amintire, în biserică s'a băut în decursul multor sute de ani vinul cinei de amintire și s'a mâncat pâinea; dar Isus Christos a promis că va bea vinul cu biserică. Sa în împărăția Tatălui Său, „nou”, în împărăția lui Dumnezeu, deci mai întâi, „nou”. în timpul după 1914 d. Chr. — Mat. 26:29; Luca 22:17, 18; Marcu 14:25.

²⁶ Un alt fapt care arată că creștinii au fost mutați în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu este împrejurarea că ei sunt numiți „fiii împărăției”. În niciun text nu se vorbește despre ei ca despre copiii bisericii, cum numesc anumiți preoți pe membrii turmelor lor religioase. Într'o notă marginală a Bibliei romano-catolice Douay găsim explicația, că femeia descrisă în Apocalips 12:1, 2, 17, reprezintă biserică lui Dumnezeu. Acolo stă scris: „O femeie. Biserica lui Dumnezeu. Ca aluziune se poate referi și la femeia noastră iubită. Biserica este îmbrăcată în soare, adică în Christos. Ea are sub picioarele sale luna, adică lucrurile schimbătoare ale lumii; și cele douăsprezece stele cu care este încoronată, sunt cei doisprezece apostoli; ea este în durerile nașterii, pentru că își naște copiii și pe Christos în ei, în mijlocul necazurilor și persecuțiilor”. În acest caz „rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și în mărturia lui Isus Christos” ar fi copiii bisericii, și, ca aluziune ceilalți copii pe cari i-a născut Maria, mama lui Isus, după întâiul ei născut pe pământ. — Mat. 13:54-56; Ioan 7:1-5; Luca 2:5-7.

²⁷ Isus Christos nu este însă odrasla sau copilul bisericii lui Dumnezeu, ci este Acela, pe care Dumnezeu îl întrebuițează ca să clădească biserică pe El însuși, pe „stânca”, pe Christos, Fiul Dumnezeului cel viu. Din acest motiv, „femeia” care naște copilul de parte bărbătească, adică pe Christos Isus în calitatea Sa ca Rege domnitor, nu poate fi biserică, „mireasa”-fecioară a lui Christos. Ea trebuie să fie „femeia” simbolică a lui Iehova Dumnezeu, adică organizațiunea Sa cerească, universală, numită „Sion”, aceeași „femeie” despre care Dumnezeu a zis șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța

²⁶ Creștinii cari au fost „strămutați” vor fi numiți „copiii” cui?

²⁷ Cine este femeia în Apocalips 12:1, 2?

ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul". — Gen 3:15.

²⁸ In conformitate cu această explicație scripturală a lucrurilor cuvântul lui Dumnezeu nu amintește nicăeri copii ai bisericii, ci în Isaia 54:5, 6, 13 sunt amintiți copiii „femeii” Sale sau ai organizațiunii Sale universale din cer 7 „Căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El se numește Dumnezeu în întregul pământ, căci Domnul te cheamă... ca pe o femeie... Toți fiii tăi vor fi ucenici ai Domnului, și mare va fi propășirea fiilor tăi”. Pe baza aceasta zice apostolul către „bisericele Galației”: „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai femeii slobode”. — Gal. 4:26, 31; 1 Cor. 16:1.

„FII IMPĂRĂȚIEI”

²⁹ Până la moartea și la învierea lui Isus, membrii națiunii lui Israel, ai bisericii, care a fost un chip preumbritor, au fost priviți ca „fiii împărăției” și au fost numiți așa. Acest fapt reiese din cuvintele pe cari le-a rostit Isus cu ocazia când un căpitan roman, un păgân, l-a rugat să vindece dela depărtare pe servitorul său bolnav, care era acasă, întocmai cum era obiceiul acest căpitan să ordoneze soldaților supuși lui din depărtare: „Când a auzit Isus aceste vorbe, s'a mirat și a zis celor ce veneau după El (adică Izraeliților): Adevărat vă spun că nici în Israel n'am găsit o credință așa de mare. Dar vă spun că vor veni mulți dela răsărit și dela apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacob în Impărăția cerurilor. Iar fiii Impărăției vor fi aruncați în întunerecul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților”.

³⁰ In aceste cuvinte din Matei 8:5-12, Isus a accentuat faptul că se cere credință pentru a intra în împărăția cerurilor, și că Izraeliților naturali le lipsește o astfel de credință. Ei au fost urmașii naturali ai lui Avraam, Isaac și Iacob, cărora li se dădura promisiunile legământului despre sămânța în care într-o zi vor fi binecuvântate toate semințele pământului, și sămânță care este Christos Regele. Avraam, Isaac și Iacob arată la împărăția cerului, adică la împărăția lui Dumnezeu. Și Avraam a reprezentat într'adevăr profetic pe Iehova, pe Tatăl sămânței, în timp ce fiul său iubit Isaac a fost un chip al sămânței, a singurului Fiu născut al lui Dumnezeu, adică Isus Christos. Ca nepotul lui Avraam, Iacob a ilustrat pe cei 144.000 de consoți ai lui Isus Christos în împărăție. Avraam, Isaac și Iacob, au fost pentru împărăția cerului, și toți trei au ținut legea teocratică, pe cât le-a fost dată.

³¹ Urmașii lor naturali, Izraeliții, au putut aștepta ca primii binecuvântarea, care a trebuit să vină prin sămânță, Christosul; și aceasta a însemnat că ei au fost cei dintâi cari au fost socotiți pentru privilegiile împărăției. Aceasta le-a spus-o apostolul Petru la puțin timp după Rusalile anului 33 d. Chr.: „Deasemenea toți proorocii, dela Samuel și ceilalți, cari au urmat după el, și au vorbit, au vestit zilele acestea. Voi sunteți fiii proorocilor și ai legământului, pe care l-a fă-

cut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta”. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul (Fiul, Schmoller) Său Isus, L'a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi dela fărădelegile sale”. — Fapte 3:24—26.

³² Deoarece Izraeliții naturali din cauza originii lor naturale dela Avraam, Isaac și Iacob (și pentru că profeții lui Dumnezeu cu declarațiile lui Dumnezeu au fost trimiși direct la ei) au fost considerați direct pentru privilegiile împărăției, ei au format, firește cu anumite condițiuni, „fiii împărăției”. Pe Sinai Dumnezeu a zis națiunii lor, că dacă va ținea legământul Său, îi va face o împărăție de preoți; prin urmare, chestiunea aceasta a depins de credință și ascultarea lor. Ei n'au putut fi născuți înăuntrul în împărăție din cauza legăturii trupești, adică ei n'au ajuns simplu prin nașterea lor în împărăție, pentru că au fost născuți ca urmași trupești ai lui Avraam, Isaac și Iacob, ci au trebuit să exerciteze credința pe care a avut-o Avraam cu privire la împărăția viitoare a lui Dumnezeu. Originea trupezască nu este hotărâtoare pentru intrarea în împărăția lui Dumnezeu în cer. Isus a explicat aceasta lui Nicodim prin cuvintele: „Dacă un om nu se naște din nou (sau de sus), nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu... Dacă nu este hotărâtoare pentru intrarea în împărăția lui Dumnezeu, ce este născut din carne, este carne, și ce este măscut din Duh, este duh”. (Ioan 3:3, 5, 6). Isus n'a vorbit aici numai de calitatea de membru a bisericii în timp ce cineva este încă în trup, ci de intrarea adevărată în împărăția nevăzută, cerească sau spirituală în prezența lui Dumnezeu. Prin urmare aceia, cari intră în împărăție trebuie să fie născuți mai întâi de mai marele Avraam, de Iehova Dumnezeu, prin spiritul Său și prin aceasta să devină copiii Săi spirituali. După aceea, în învierea din morți, vor intra într'adevăr ca membri ai împărăției în împărăția cerească. În acest scop, ei trebuie să arate mai întâi credință în cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce este reprezentat prin apă.

³³ Cu excepția unei mici rămășițe credincioase, Izraeliții nu au avut credința cum a posedat-o acel căpitan păgân. De aceea a zis Isus că ei vor fi aruncați în întunerecul din afară, lumesc, chiar și dacă vor fi fost socotiți mult timp pentru împărăția lui Dumnezeu ca „fiii împărăției”. Pe de altă parte, mulți neiuidei, cari înainte de aceea nu au avut ocaziile împărăției, au trebuit să audă vestea împărăției și în credință să vină dela un capăt al pământului la celalt și să intre în binecuvântările și privilegiile împărăției, cari sunt simbolizate prin Avraam, Isaac și Iacob. Ei trebuie să șadă la masa împărăției, să se înviioreze împreună cu perechea chipului lui Avraam, Isaac și Iacob în împărăție, la ospăț, adică cu Iehova, Christos Isus și biserica Sa. Majoritatea Iudeilor necredincioși, neascultători, nu vor putea intra în toate acestea, dar le vor vedea cu ochii naturali. Ei vor fi umpluți de gelozie din cauza favoarei lui Avraam, care este dată păgânului, și în invidie și amărăciune vor scrâșni cu dinții lor în contra lor și vor plânge, pentru că stau în afară de favoarea lui Dumnezeu, adică sub mânia Sa, în întunerecul din afară al lumii. Și cum au plâns ei la distrugerea orașului celebru, sfânt, Ierusalim, în anul 70 d. Chr. ! Privilegiul lor, ocazia lor, de a fi în urma originii lor „fiii împărăției”, trecuse. Ucenicii lui Isus au întrebat după învie-

²⁸ Cum numesc Isaia și Pavel pe copiii acestei „femeii” ?

²⁹ Până când s'a vorbit despre Israel ca despre „fiii împărăției” ?

³⁰ Pe care fapt l-a relevat prin urmare Isus ? și în ce fel au fost „Avraam, Isaac și Iacob” în împărăția cerului ?

³¹ Pentru ce au fost luați în seamă Izraeliții naturali în primul rând ?

³² Cu ce condiții au rămas ei astfel de „fiii” ?

³³ Cum au venit alții ca să se înviioreze la ospăț cu „Avraam și Isaac și Iacob”, în timp ce Iudeii naturali au plâns și au scrâșnit din dinți ?

rea Sa: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Impărăția lui Israel?”. Că El n'a făcut aceasta, a dovedit că națiunea Izraelului natural n'a mai fost „biserica lui Dumnezeu” sau ceata „fiilor împărăției”. — Fapte 1:6.

³⁴ Isus și-a mărginit serviciul direct și exclusiv la „oile pierdute ale casei lui Izrael” din Palestina; El a mâncat și a băut numai cu ei și i-a învățat pe ulițele lor. Aceasta însă nu a însemnat că ei din cauza originii lor naturale dela Avraam, Isaac și Iacob vor fi și pe mai departe atât de exclusiv favorizați. Dacă nu vor arăta credință în Christos Isus ca sămânța lui Avraam, atunci poarta împărăției va fi deschisă înaintea ochilor lor, și privilegiul de a aparține la „fiii împărăției” va fi deschis și oferit națiunilor păgâne. Despre acest timp și situațiune a zis Isus: „Atunci veți începe să ziceți: Noi am mâncat și am băut în fața Ta, și în ulițele noastre ai învățat pe norod. Și El va răspunde: Vă spun că nu știu de unde sunteți; depărtați-vă dela Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii. Va fi plânsul și scrâsnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacob, și pe toți proorocii în Impărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară. Vor veni dela răsărit și dela apus, dela mieznoapte și dela miezăzi, și vor șede la masă în Impărăția lui Dumnezeu. Și iată că sunt unii din cei de pe urmă, cari vor fi cei dintâi, și sunt unii din cei dintâi, cari vor fi cei de pe urmă”. — Luca 13:25—30.

³⁵ Până la anul 36 d. Ch., când Petru a vizitat pe sutașul păgân Corneliu, Iudeii naturali au fost cei dintâi cari au fost socotiți pentru privilegiile împărăției; dar atunci au pășit pe planul întâi păgânii, cari au fost cei de pe urmă, ca să ocupe locul majorității rudeie necredincioasă, neascultătoare. Isus a anunțat aceasta în mod avertizător când a zis religioșilor iudei: „Deaceia, vă spun că Impărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi, și va fi dată unui neam (națiunii moi și sfinte a lui Dumnezeu), care va aduce roadele cucerite”. — Mat. 21:43.

³⁶ Acești păgâni au venit dela răsărit și dela apus, dela mieznoapte și dela miezăzi, de oriunde s'a propovăduit evanghelia împărăției. Ei au ajuns în favoarea mai marei lui Avraam, a lui Iehova, a lui Dumnezeu, a Regelui veciniciei și în favoarea mai marei lui Isaac (a lui Isus Christos, a Regelui uns) și au mâncat cu membrii rămășiței iudeie, cari au devenit creștini și au fost reprezentați prin Iacob și proorocii. Până în acest an, 1947, au văzut aceasta Iudeii naturali întâmplându-se, în timp ce ei au stat afară în întunec lumesc. Ei au văzut cum cei credincioși, Iudeii și păgâni, au fost salvați din întuneric și au fost strămutați în împărăția Fiului iubit al lui Dumnezeu. Și astăzi membrii rămășiței creștine a Martorilor lui Iehova sunt aceia și nu Izraeliții naturali sau creștinătatea, cari propovăduiesc evanghelia aceasta a împărăției pe întreg pământul tuturor națiunilor spre mărturie, cum a prezis Isus cu privire la sfârșitul lumii. (Mat. 24:14). De aceea scrâsnește atât iudaismul natural cât și creștinătatea cu dinții împotriva martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor de bine de aceeași credință. În același timp ei sunt făcuți să plângă cu amar despre toată nenorocirea care vine peste această lume întunecată, în timp ce ea se apropie de sfârșitul ei mizerabil. Mai ales prin lucrarea lor a mărturiei stăruitoare, energetică dela anul 1919 d. Chr., Martorii lui Iehova au prezentat oamenilor în-

aintea ochilor faptele privitoare la împărăția lui Dumnezeu, care sunt simbolizate prin tabloul preumbritor al lui Avraam, Isaac, Iacob și toți proorocii. Și cele întâmplătoare arată, că iudaismul natural și creștinătatea, cari au crezut că ei sunt siguri de împărăția lui Dumnezeu, au fost lepădați și aruncați afară.

IMPĂRĂȚIA TREBUE ÎNCĂ DOBÂNDITĂ

³⁷ Clasa copiilor adevărați și statornici ai împărăției și-a luat prin urmare începutul când Isus Christos a propovăduit vestea împărăției lui Dumnezeu. În parabola despre grâu și neghină, Isus o aseamănă cu sămânțarea grâului. Pentru explicarea parabolei a zis: „Cel ce sămânță sămânța bună, este Fiul omului. Țarina, este lumea, sămânța bună, sunt fiii opulii, Luther) împărăției”. Descriind Isus o imitație a „copiilor împărăției”, a adăugat: „Neghina, sunt fiii Celui rău. Vrăjmașul, care a sămânțat-o, este Diavolul; secerișul, este sfârșitul veacului. (sfârșitul lumii, Luther). Fiul omului va trimite pe îngerii săi, și ei vor smulge din Impărăția Lui toate lucrurile, cari sunt pricină de păcătuire și pe ceice săvârșesc fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâsnirea dinților”. Cu privire la privilegiile noastre în prezenta „vreme a sfârșitului” sau a secerișului, Isus a zis după aceea: „Atunci cei neprihăniți (drepti, alte trad.) vor străluci ca soarele în Impărăția Tatălui lor”. — Mat. 13:37—43.

³⁸ Dacă sămânța bună sau copiii împărăției sunt sădiți în toate părțile țarinei sau ale lumii, aceasta nu însemnează o convertire a lumii și o extindere a împărăției lui Dumnezeu peste întreg pământul în concurență răzvrăitoare cu împărățiile acestei lumi. Nu este întemeierea unei organizațiuni politice întinse peste întreg pământul pe bază religioasă. Această „biserică a lui Dumnezeu” adevărată nu face critică organizațiilor religioase, cari se amestecă în politică lumească, ca și cum ea ar urmări scopuri și ținte politice. Biserica lui Dumnezeu care se compune din „copiii împărăției” lui Dumnezeu, nu urmărește astfel de ținte și scopuri politice.

³⁹ Că Christos sădește sămânța bună dela Rusalii, însemnează simplu că El trezește membri ai poporului pentru numele lui Dumnezeu, cari sunt așei dintre toate națiunile, pe cari Dumnezeu le face să fie vizitate cu vestea împărăției Sale. Înaintea guvernatorului roman Pilat, Isus a zis: „Impărăția Mea nu este din lumea aceasta... dar acum, Impărăția Mea nu este de aici (nu este de această origină lumească)”. Prin urmare, urmașii Săi nu sunt făcuți moștenitorii vreunei dintre împărățiile acestei lumi, pentruca să ia parte la careva lupte politice. (Ioan 18:36). Ei sunt moștenitorii sau copiii împărăției lui Dumnezeu, a Tatălui lor; și împărăția aceasta este cerească. Că ei sunt secerăți ca „sămânța bună” acum, la acest „sfârșit al lumii, însemnează că sunt aduși împreună în pace și unire, deosebiți clar de lumea aceasta, pentruca să poată fi recunoscuți fără greșală și să poată sluji lui Dumnezeu, Tatălui, ca martorii Săi.

⁴⁰ „Strălucirea lor în împărăția Tatălui lor” de acum însemnează că ei răsfrâng lumina vestii împărăției lui Dumnezeu tuturor oamenilor de bine în toate nați-

³⁷ Cum știm noi când și-a luat începutul clasa copiilor adevărați ai împărăției?

³⁸ Pentruce nu este nimic răzvrățitor în aceea, de a sădi „sămânța bună”?

³⁹ Ce însemnează că ei sunt sădiți și după aceea secerăți?

⁴⁰ Cum „strălucesc” ei acum? și pentruce este hotărâtoare această răsfrângere a luminii?

³⁴ Pentruce a luat parte Isus la ospete numai între Iudei și pentruce a învățat numai între ei?

^{35, 36} Cum au ajuns cei de pe urmă cei dintâi? și cine scrâsnește cu dinții și plânge din cauza aceasta?

umile. Ei trebuie să lumineze, pentru că Iehova Dumnezeu în anul 1914, în primul an al primului război mondial, și-a întemeiat împărăția în ceruri, guvernată prin Christos Isus și atunci s'a început „vremea sfârșitului” pentru această lume veche. Ei trebuie să facă să lumineze lumina lor în mod credincios până când vine sfârșitul definitiv peste această lume; căci acesta va hotărî dacă ei rămân „copiii împărăției” și dacă intră în oale din urmă în împărăția cerească. Numai exersându-se în virtuțile creștinești, în timp ce răsfrâng astfel vestea lui Dumnezeu, vor putea ei intra în împărăția regală amintită mai sus. Petru zice: „Căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta vi se va da din belșug intrare în împărăția vecinică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos”. — 2 Pet. 1 : 10, 11.

⁴¹ Rămășița acestor „copiii ai împărăției”, care mai este acum pe pământ, a suferit până acum persecuțiunile și necazurile, cari, conform profeției la sfârșitul acestei lumi, au trebuit să vină hotărît peste ei. Aceste persecuțiuni și necazuri au venit asupra lor prin mâna „fiilor celui rău”, a puterilor întunerecului acestei lumi. Totuși, membrii rămășiței luminează mai departe în împărăția Tatălui lor. Ei țin în minte cuvintele lui Pavel că „în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin

multe necazuri”. (Fapte 14 : 22). Ei au aceeași încredere ca și el când a zis: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, și mă va mântui, ca să intru în împărăția Lui cerească”. (2 Tim. 4 : 18). Dușmanii omenești, cari stau sub influență demonică, pot să-i omoare după trup; dar Dumnezeul Cel Atotputernic va păzi dreptul lor la viață vecinică în lumea nouă, li va învia din cei morți și îi va conduce în moștenirea lor a împărăției la Christos Isus în cer. — Mat. 10 : 28.

⁴² Ascultați, voi guverne și judecători lumești, că există o decosebire remarcabilă între „biserica lui Dumnezeu” văzută și „împărăția lui Dumnezeu”! Numai la timpul hotărît vor moșteni credincioșii bisericii lui Dumnezeu împărăția cu Christos în ceruri. Aceasta exclude pe Martorii lui Iehova absolut dela aceea, ca să stăpânească acum, cât mai sunt în trup, ca regi și preoți politici pe pământ. Noi suntem trimiși stricți ai împărăției pentru împărăția lui Dumnezeu, condusă prin Christos; și ungerea noastră, însărcinarea noastră constă acum din aceea, să răsfrângem vestea în această lume întunecată. (2 Cor. 5 : 18—20). Toți oamenii de bine în fiecare națiune au privilegiul să prindă razele de lumină și să le răsfrângă asupra altora.

Watchtower din 1 Iunie 1947

⁴¹ Ce au suferit ei, dar cu care speranță?

⁴² Despre ce trebuie să fie informate deci guvernele și judecătorii lumești?

IN ORIENTUL INDEPARTATI

C EI doi călători în lumea întreagă, N. H. Knorr și M. G. Henschel, a căror călătorie de serviciu care înconjoară pământul o urmărim în aceste coloane, au terminat acum lucrul lor pentru împărăția lui Dumnezeu pe continentul-insulă Australia. Ei sunt pe drum către aeroportul Mascot din Sydney, ca să înceapă distanța următoare a călătoriei lor în întreaga lume: călătorie care s'a început la începutul lui Februarie din Brooklyn, New York. Colaboratorii din sucursala Strathfield a lui Watch Tower Bible and Tract Society, toți doresc să însoțească pentru despărțire la aerodrom pe președintele Societății și pe secretarul său. Astfel s'au pus bănci pe camionul Societății, și aproape toți membrii familiei au luat loc pe ele și au însoțit acum pe călători Joi seara, în 27 Martie, ora 7.30, pe terenul dinaintea orașului Sydney. Călătorii au rezolvat după sosirea lor la aerodrom formalitățile de vamă obișnuite pentru călători, și după aceea au mai rămas câteva ultime minute de petrecere împreună cu membrii familiei Bethel Strathfield și cu prietenii din grupa Sydney a Martorilor lui Iehova. Tuturor li s'a părut că timpul a fost prea scurt când puternicul bombardier, reconstruit, cu patru motoare Lancaster s'a rostogolit spre stațiunea finală. Călătorii noștri n'au dorit să plece, dar acum fiindcă au trebuit să se despărță de frații lor, au privit înainte la timpul unei întoarceri de mai târziu în Australia.

Cu puțin timp înainte de ora 9 seara, șase pasageri și echipajul s'au urcat în avion. Aceasta a fost pentru călătorii din America ceva cu totul nou; pentru că niciodată n'au fost într'un avion cu o cabină atât de mică și așa de puține locuri de șezut. Erau locuri de șezut pentru nouă pasageri. Dar în loc ca să privească înainte când ședeau cum este de obicei, pasagerii au stat unul lângă altul, așa că cabina pilotului era la stânga lor. Societatea de călătorie aeriană Qantas, operatorii lui Lancastrian Service, le-au spus ceva despre

paturi de dormit, și am putut vedea deasupra noastră trei de acestea. Fotoliile de șezut au fost largi și comode, și mai târziu s'a văzut că pot fi schimbate în fotolii-paturi, pentruca alți trei pasageri să primească ocazie de dormit; totuși aceste fotolii desfăcute sau paturi n'au fost prea mari.

La câteva minute după ora 9 seara, avionul nostru a ajuns înălțimea deasupra orașului bine luminat Sydney, a zburat peste terenurile verzi de fotbal și peste terenurile de tennis, unde se plimbă oamenii noaptea pentru distracție, și-a aplecat aripile către podul celebru al portului Sydney și după aceea s'a grăbit spre Nord-Vest, către Darwin, la aeroportul următor. În timp foarte scurt au dispărut în depărtare luminile Sydney-ului din fața privirilor noastre, și atunci nu ne-a rămas nimic altceva de făcut decât să ne punem la odihnă. A trebuit ca să ne înghesuim într'un colț sau să stăm în picioare undeva în cabină, până când servantul a pregătit paturile și ne-a arătat locurile noastre. Nouă ni s'a părut, că s'a întrebuițat nespuse de multă putere și de mult timp ca să pregătească culcușurile, pentru somnul nostru scurt pe care l-am putut primi prin aceasta, a fost întrerupt deodată la ora 4 dimineața, când Steward-ul a adus fiecărui călător o ceașcă de cafea și a spus tuturor să se îmbrace și să se pregătească pentru debarcarea în Darwin. După opt ore și jumătate după ridicarea noastră în aer am debarcat în Darwin, și am recunoscut iuteala călătoriei avionului nostru la cugetul, că Darwin este la o depărtare de aproximativ 3150 Km. dela Sydney.

În aeroportul din Darwin am simțit ce caldă poate să fie partea nordică a Australiei. Era în întunerecul de vreme al dimineții și „răcoros” după părerea lor. Dar pasagerii n'au fost obișnuți cu clima aceasta tropicală și cum au asudat când au fost conduși dela avion la autobuzul care-i aducea

oraș. În timp ce am mers cu iuțeală mare pe șosea, am putut vedea toți iarba înaltă de 1,20 m. și cei câțiva copaci. Toți bărbații au fost adăpostiți la popota ofițerilor Nr. 1 și singura pasageră la hotel. Erau dușuri, și deși ne-am împropătat prin răcoarea lor, totuși ni s'a părut, îndatăce ne-am îmbrăcat, ca și cum nici nu ne-am fi șters. Sudoarea curgea leocă pe noi. Ni s'au servit băuturi răcoritoare, dar ce să faci, era o țară caldă. Acum înapoi la autobuz și la hotel, la dejun. După dejun, pasagerii au putut să meargă puțin să se plimbe pe străzi, în apropierea hotelului. În timp ce călătorii au așteptat răspunsul, că avionul este gata iarăși de plecare, au putut să vadă cum a răsărit soarele peste golf. În curând lumina dimineții a descoperit contururile orașului, și noi încet am primit sentimentul că știm unde ne aflăm. Am putut vedea golful și cele câteva remorcare ale flotei și de asemenea câteva străzi și prăvălii ale aerodromului. Apoi a venit știrea să ne întoarcem la aerodrom. Pe drum, într'acolo, am primit o vedere mai bună a lui Darwin. Localitatea nu este prea mare; ici și colo împrăștiate se văd case, dintre cari cele mai multe sunt clădite sus deasupra pământului pe blocuri de beton sau cel puțin pe stâlpi înalți de 1,80 m. Nimic din Darwin nu ne-a făcut o impresie prea atrăgătoare; mai curând ni s'a părut a fi un pământ neroditor.

Când ne-am urcat în avion și am așteptat plecarea, am găsit un nou pasager. El a privit împreună cu noi la plecare contururile portului Darwin. Deși nu era de văzut ceva important, totuși pentru călătorii aeriene este interesant de a vedea linia, unde valorile se izbesc de țarm. În spate pământul era șes și neinteresant, tropical, dar nu pitoresc; și în scurt timp am zburat deja într'o înălțime de 3000 m. și cu o iuțeală de 396 km. pe oră. Primul corp de pământ mare, pe care l-am zărit, a fost insula Timor, acel ținut în India răsăriteană, în care Olandezii și Portugezii s'au împărțit atât de mult timp. Dealurile sale albastre-cenușii ne-au salutată din depărtare, când am traversat lacul Timor, și când am ajuns mai aproape am văzut, că partea apuseană a insulei, peste care a trebuit să zburăm, a fost foarte despicată și verde, și că în mod vădit acolo există multe locuri frumoase. Din aer am putut vedea multe strunguri și văgăuni, cari s'au născut în decursul timpului prin apa care s'a revărsat a râurilor. Cu iuțeala avionului nostru nu ne-a trebuit mult timp ca să zburăm peste insula întinsă și peste lacul Sawu.

Acum a urmat insula Flores. Acolo era tot felul de vegetație înbelșugată și în apropierea locurilor cultivate am văzut una sau două case de ale plantației. Apoi a urmat, adânc sub noi, lacul Flores, presărat cu o mulțime de insule, cari străluceau din apa albastră închisă ca niște giuvaeruri de jad. Fiecare a părut a fi un paradis pentru sine. Cele mai multe erau foarte mici. Cum erau de bătaoare la ochi aceste insule întocmai ca pietrele scumpe din verde erau afundate în marea întinsă albastră închisă, a cărei valuri se izbeau de țarmul lor și astfel le-au dat o margine argintie deschisă, plină de contrast! Și la orizont au mărit frumusețea priveliștei nori mari albi, puși ușor unul peste altul, întrerupți numai ici și colo de albastrul cerului.

SINGAPUR

Când am ajuns la marea Iava, am văzut la Nord țarmul insulei de basm, Borneo. În răsărit erau munți înalți; însă în curând pământul a devenit șes și mlăș-

tinc, deoarece multe fluvii se revărsă în mare. Cărțile de istorie ne vorbesc de sălbatici pe Borneo; și deoa-re vedem din când în când colibu de palmieri, ne întrebăm că oare nu acolo locuiesc sălbaticii! Am zburat dealungul întregului țarm de sud a lui Borneo. Apoi, la ora 1.35 după masă, am traversat Ecuatorul și în curând ne-am aflat deasupra insulelor, cari sunt situate tocmai dedesubtul lui Singapur. Acest oraș cunoscut în întreaga lume, este situat cam la 100 de km. la Nord de Ecuator. Ajunși deasupra portului din Singapur, am început să vedem dovada, că aici în anii trecuți a bătuit războiul. Hornuri de vapoare și alte părți de vapoare au putut fi văzute în apă. Docurile sunt avariate. La aerodromul civil Kallang, unde a trebuit să aterizăm, am putut vedea scheleturile de oțel, care rugineau ale hangarelor, cari au fost arse în război. Avionul nostru a înconjurat de două ori orasul și după aceea a făcut o aterizare ușoară pe un teren de rețea de oțel.

La aerodrom ne-a așteptat un vestitor al împărăției care a servit în decursul multor ani ca pionier în Orientul Îndepărtat. Bagajul nostru a fost inspectat și a fost dus la autobuzul circulației aeriene, în care am călătorit prin oraș la biroul de volaj aerian, care se afla în hotelul Raffles. Călătoria a fost foarte interesantă. Mai întâi am trecut prin cartierul chinez al prăvăliilor. Fiecare deschizătură în zid este folosită aici, fie de către un fierar, un pantofar, un comerciant sau un giuvaeriu. Acolo erau și multe localuri pentru mâncare, dar s'a părut că mulți vânzători de mâncări și-au înființat restaurantele pe marginea străzii și-și pregătesc prânzurile pe stradă, unde oamenii șed și mănâncă. Se vedea cu totul clar că Chinezii își mențin hainele obișnuite și obiceiurile din vechea Chină. Aceasta îi aduce în contrast cu diferitele popoare ale Indiei, cari se pot cunoaște de pe turbanurile lor sau de pe fesurile lor colorate. În număr mai mic erau și europeni, civiliți și militari, unii cu caschete tropicale pe cap și cu pantaloni scurți, alții în hainele obișnuite europene. Ocazional vedeam și câte un chinez sau un om originar din India, care purta hainele unui alb; dar cei mai mulți păreau a fi mândri de seminția lor și deci bucușii, că se pot face curioși prin hainele lor.

Prețutindeni, în cartierele comerciale, pe stâlpii de afișaj și pe ziduri, se vedeau placate; noi însă n'am putut citi decât foarte puține din ele, pentru că n'am studiat limbile răsăritului. Camioane cari treceau în goană purtau pe fiecare lature tot felul de inscripții chinezești. Pe străzi erau taxi de tot felul, și de asemenea mii de biciclete. Noi am auzit de ricșa și am văzut fotografii în descrieri de călătorii, dar am fost mirați să găsim aici în Singapur, că cele mai multe din ele sunt cu trei roate și nu mai sunt servite de un chinez, care merge pe jos.

Steward-ul ne-a înștiințat încă în avion, că este foarte greu de a găsi camere, și că mici hoții sunt la ordinea zilei în Singapur. Așa ne-am informat la societatea de călătorii aeriene Qantas cu privire la camera pentru noapte în hotelul Raffles. Deoarece eram pe drum în spre Manila, prin urmare, pasagerii în trecere, societatea de călătorii aeriene ne-a oferit cameră gratuită în hotel, ceea ce am primit bucuroși. O a treia persoană ocupa cu noi împreună camera, un comerciant chinez, care venise cu o săptămână mai înainte dela Sydney și a cărui avion a avut întârziere o săptămână, înainte de a putea călători mai departe în China. Mai târziu i-am pus mărturie despre împă-

răția lui Dumnezeu și i-am dat câteva broșuri și reviste dela Societatea Turnul de Veghere.

Când i-am auzit istoria despre întârziere, m'am pierdut timp și am căutat să aflăm când vom avea legătură de avion către Manila. În New York ni s'a spus, că avionul pleacă în 29 Martie și zboară direct la Manila. Dar când am întreat pe agent despre aceasta, ne-a comunicat, că plecarea nu are loc înainte de 30 și că avionul se oprește și în Bangkok și Honkong. Noi am prevăzut să dormim numai o noapte în Singapur, și acum ni s'a împărțit în acest oraș fierbinte, încă o zi! Pe lângă aceasta, a trebuit să ne anunțăm la poliție și să cerem permisiunea ca să părăsim Singapore în ziua de 30. Excursia în clădirea poliției ne-a condus într'o altă parte a orașului și ne-a deschis alte lucruri interesante de văzut. Am putut să vedem din apropiere cum trăiește poporul acolo și își face afacerile. Se părea că străzile sunt înșesate cu steaguri, cari atârnav dealungul străzii în diferite forme și culori de pe răzi. Dar când am ajuns mai aproape, am aflat că era zi de spălat, și la chinezi este obiceiul, să atârne hainele la uscat pe rude de bambus peste străzi. Sute se vedeau, și printre albituri se vedeau și multe steaguri chinezești, cari fluturau de pe clădiri. Aceasta a arătat, după cum mi s'a spus, cât de veseli sunt chinezii din Singapur, că armata japoneză nu mai este la putere acolo. În clădirea poliției am văzut câțiva prizonieri de război japonezi, cari sunt opriți pentru lucru greu, pentru lucrări de reparație a pagubelor, cari au fost cauzate de război.

Orașul este clădit în jurul apei, și un canal trece direct prin inima cartierului său comercial. Aici am văzut lunturi de râu, corăbii chinezești cu pânze și vapoare mai mici de diferite feluri, spus pe scurt, tot ce poate pluti pe apă. Lucrul de încărcare a fost făcut atât de bărbați cât și de femei, mai ales de culi chinezi, cari au descărcat gumă, ananas, lemne de foc sau corăbii mari cu mărfuri. Apa era foarte murdară, și un amestec de mirosuri a pătruns în mările noastre — dar erau și copii de chinezi, cari înotau printre lunturi și se bucurau de vieață! Clădirile în partea orașului, pe care am vizitat-o, sunt toate case de piatră și de beton. Ni s'a spus, că rimeni nu știe, câți dintre băștinași, mai ales chinezi, locuiesc într'o cameră, și că mulți dintre ei nu au decât un loc unde își schimbă hainele sau își păstrează puținele lor lucruri personale. Mulți dintre ei trăiesc zi și noapte pe stradă și ei zic că acolo te poți ține mai bine la răcoare! Camera noastră de hotel a fost ținută răcoroasă prin ventilatoare, cari au fost în mișcare toată noaptea. Aici am dormit pentru prima oară în călătoria aceasta sub plasă, care apără de țânțari.

În timpul cât am stat la Singapur, am ținut două adunări, una Vineri și una Sâmbătă, de fiecare dată la ora șase seara. Opt persoane au vizitat prima adunare și nouă a doua. Grupa de interesați se compune din europeni, oameni din India și chinezi. Toți dintre ei vorbesc puțin balaiana și puțin engleza. Unii dintre ei în timpul ocupației japoneze au fost ani de zile în lagărele de prizonieri și din cauza aceasta au suferit pierderi mari a avutului lor personal. Alții au cunoscut adevărul încă înainte de război, dar n'au fost închiși, pentru că nu sunt europeni. Și alții s'au interesat pentru veste după ce Englezii s'au întors la Malaia. Ce îmbucurător de a ne întâlni cu acești frați, căci aici a fost o grupă de miez pentru restatornicirea și dezvoltarea lucrării împărăției în Malaia! Ei și-au exprimat

dorința de avea iarăși adunări pentru studiu regulate, și s'au bucurat când frații Knorr și Henschel le-au spus, că doi absolvenți ai Gileadului vor sosi în 5 Aprilie, și că acești frați se vor arăta bucuroși, ce pot face pentru înaintarea serviciului. Se va aranja un câmin de misiune și frații vor fi organizați într'o grupă. Așa nu s'a părut a fi fost fără folos, că am rămas cu o zi mai mult în Singapur, și ne-a mulțumit, pentru că a fost voința Domnului în această chestiune.

Sâmbătă dimineața, în 30 Martie, la ora 6, eram pe drum spre aerodrom, ca să călătorim la Bangkok; Siam. Ploua tare, și fratele J. F. James, care ne-a dus la aerodrom, a zis că aceasta este o vreme neobișnuită; dar am constatat în curând că avionul nostru a pornit conform mersului. A fost pentru noi o bucurie, că doi dintre frați au fost cu noi pe aerodrom, și noi le-am exprimat iarăși odată privilegiul, să ne întorcem la Singapur, ca să găsim acolo o organizațiune mai mare. Nici noi și nici frații aceștia n'au niciun fel de îndoială, că în Singapur trebuie să se facă un lucru mare. Este speranța lor, că literatura se va tipări în malaiană, chineză și tamil, limbile principale întrebuițate de popor în Malaia, afară de engleză. Și și-au exprimat dorința lor cea mai fierbinte, de a primi cele mai noi publicațiuni în aceste limbi cât mai curând posibil. Noi i-am asigurat, că vom vedea ce se poate face în China și India pentru a grăbi lucrările de traducere.

BANGKOK.

Avionul, în care ne-am urcat acum, a fost unul DC-3 de origină americană. Era prevăzut cu două rânduri de scaune de nulele pe o parte și cu fotolii adânci pe cealaltă parte. Era un fost avion pentru transportul armatei, dar nu din cele mai perfecte, și ploaia biciuită de vânt a pătruns prin uși. Urcarea s'a făcut însă în ordine, și pilotul a condus avionul aproximativ 60 de km. dela drumul adevărat, ca să evite ploaia și furtunile, cari băntuiau peste țară. El a dirijat direct la deal spre golful Siamului, și după patru ore și jumătate am sburat peste câmpia joasă, extrem de netedă a Siamului. Am văzut multe râuri și canale, cari străbat țara, și cum oamenii și-au construit casele toate dealungul canalurilor. În multele râuri se vedeau curse pentru pești: un spectacol de fieiare zi pe țărmul țărilor din Orientul Îndepărtat. De sus se vedeau ca niște garduri lungi de pari, cari conduceau într'o pâlnie și după aceea printr'o deschizătură strâmtă într'o cursă în formă de inimă, unde pescuitorul poate prinde peștii după plăcere. Aeroportul Don Muang în Bangkok se află la aproape 20 de km. în Nordul orașului, de aceea n'am putut vedea orașul din înălțime. Aceasta a fost numai o scurtă oprină în calea noastră spre Honkong și Manila; dar frații din Bangkok au fost înștiințați, și ei au fost acolo ca să ne primească. Ei ne-au luat cu ei în oraș, unde a trebuit să rămânem peste noapte. Pe drumul înspre oraș pe șoseaua gloduroasă am văzut din automobil canalele de foarte aproape; multe din ele pline de nuferi splendizi! Tocmai s'au secerat holdele de orez. Sute de bivoli de apă (cu coarne turtite), cari sunt întrebuițati la cultivare pentru ferme, umblau pe ogoare. În apele nămolose ale canalelor, oamenii își spălau hainele și pe ei înșiși. Dealungul drumului am văzut de asemenea mai multe temple budiste.

Frații ne-au adăpostit în locuința lor, care în acelaș timp este depozitul Societății. Cei doi pioneri, cari ne-au dus, sunt frați germani, cari înainte de război au

scăpat de naști și au mers în Siam și au găsit acolo un loc, ca să lucreze în interesul împărăției lui Dumnezeu. Am ajuns la depozit, unde un alt pionier german și frații siamezi erau adunați pentru studiul siamez al Turnului de Veghere. Imediat după aceea a urmat un studiu al Turnului de Veghere englez, și frațele Knorr a fost rugat să citească aliniatele. A fost o vizită neașteptată, căci noi a trebuit să stăm o săptămână mai târziu cinci zile în Bangkok, pentru care timp a fost prevăzută o cuvântare publică. După aceea a urmat o mâncare tipic siameză cu supă și Surry, carne dulce de porc și orez.

Ne-am sculat de dimineață ca să mergem la aerodrom. În timp ce călătoream prin cartierele marginase ale orașului, către aerodrom, am văzut mulți bărbați în haine galbene mergând pe marginea drumului. Ni s'a spus, că aceștia sunt preoți budiști, cari merg din casă în casă ca să cerșească hrană. În fiecare dimineață merg acești preoți pe străzi și pe ulițele laterale ale țării, și oamenii ies la drum cu țevi mari pline de orez și altă hrană. Dacă preotul trece pe acolo, atunci își ia puțin orez în ceașcă. Niciun cuvânt nu se schimbă; totul se face tăcut. În călătoria noastră de aproximativ 20 km. spre aerodrom trebuie că am trecut pe lângă mai mult de o sută de astfel de preoți!

HONKONG.

Plecarea spre Honkong cu ajutorul lui Commercial Airlines", a unei societăți filipină, a fost fixată pentru ora 8 dimineața. Dar când funcționarii vamali siamezi au inspectat avionul, au găsit că în timpul cât a stat avionul pe aerodrom, s'au ascuns câteva cufere de contrabandă în el. Două cufere mici au fost duse în biroul vamal pentru inspectare, și s'au găsit în ele bijuterii de argint în valoare de mii de Baht. Pilotul avionului a fost chemat înăuntru ca să iscălească niște hârtii, care spunea, că el nu știe nimic despre cufere, și după aceea am putut pleca. Când ne-am urcat în avion inspectia vamală pentru noi s'a făcut ușor, penitru că noi eram numai călători în trecere pe acolo; dar călătorii siamezi, cari s'au urcat în Bangkok, au fost cercetați cu deamănuntul și toate hainele li s'au pipăit după mărfuri de contrabandă. Când în sfârșit am zburat în direcția Honkong, aveam o încărcătură grea; totuși avionul s'a ridicat repede de pe pământ. Am zburat peste mări și am văzut numai ocazional munții din Indochina și insula chineză Hainan. În timp ce ne apropiam de Honkong cam la ora 3 după masă, numai atunci am văzut ce frumoasă este țara acolo. Acesta este unul din locurile cele mai grele din lume pentru a ateriza din aer, deoarece trei părți ale terenului de aterizat sunt înconjurate de munți sau dealuri, cari sunt până la 700 m. de înalte, și numai prin două spărturi pot ajunge avioanele în aeroport. Din cauza împrejurărilor periculoase de aterizare nu sunt permise zboruri de noapte. Când pasagerii vin la aerodrom, se întrebă adesea, cum va

conduce pilotul lucrul. Dar în zbor de lunecare el conduce avionul peste vârful munților, și noi știm: că îl are cu totul în puterea sa! În călătoria noastră el a executat o aterizare foarte lină. După aceea au urmat formalitățile obișnuite de intrare în țară și vamale, după cari ne-au lăsat să plecăm pe un camion la hotelul Peninsula în Kaulum, unde a trebuit să rămânem peste noapte. Kaulum este situat pe insula dincolo de golf. Ca oaspeți ai societății călătoriilor aeriene ni s'au dat camere bune în hotel.

Cu câteva luni înainte de a părăsi New-York-ul, un frate american din Honkong a scris biroului Societății, interesându-se despre lucrarea din Honkong și ne-a comunicat, că se interesează de lucrarea noastră. El este colaborator al unei firme americane, a unei întreprinderi de construcții în Honkong. Noi aveam adresa lui când am ajuns în Kaulum, și de aceea l-am căutat. Spre surprinderea noastră am găsit patru persoane care se interesează de adevăr, și a fost o adevărată bucurie de a petrece seara cu el. Toți sunt americani, cari au mers în Orientul Îndepărtat, ca să lucreze acolo. Noi am vorbit despre adevăr și am aflat ceva despre colonia din Honkong. Frații au voit să aibă literatură cu care să lucreze, și s'au făcut pregătiri, ca să li se trimită ceva din Statele Unite cât de curând posibil.

După planul nostru de călătorie a trebuit să părăsim aerodromul în dimineața următoare la ora zece. Prietenii noștri buni ne-au petrecut la aerodrom, de unde am plecat mai departe la Manila. În acest anotimp cerul în Honkong este acoperit destul de tare cu nori și de aceea multe dintre avioanele de dimineață au rămas în aeroport până la puțin timp înainte de plecarea noastră. Norii, cari înfășoară munții, nu fac stări bune de zburat în Honkong; dar cu toate că norii atârneau până jos și n'am putut vedea vârful munților din jurul aerodromului, totuși avionul nostru a alunecat în jos pe pista de decolare, și pilotul a știut, încotro a dirijat! Ne-am uitat pe fereastră și am văzut în ridicarea la deal, cât de aproape am fost de coastele munților. Pe aceste povârnișuri am putut vedea, ce bine au plantat Chinezii pământul în terase și și-au aranjat grădini pentru extragerea nutremântului. S'a părut ca și cum fiecare palmă de pământ de pe aceste dealuri este întrebuințată!

Avionul nostru a luat pe bord în Honkong pasageri noi, și în curând părea a fi o menajerie. Când călătoresc chinezii își iau lucrurile cele mai neobișnuite. Ca bagaj au avut coșuri pline cu rațe, găini și alte galițe și de asemenea o mulțime de căpăuți chinezești. Ce serenadă a urmat. Scheumatul cămășor, piscuitul pullor, găgăitul și măcăitul amicelor noastre cu picioare de înrotat — o adevărată curte cu păsări, aproape o corabie zburătoare a lui Noe.

După aceea am mers peste marea chinezească de sud către insula Filipinelor Luzon. Dar despre aceasta mai târziu.

Watchtower din 15 Iunie 1947.

AUTORUL BIBLIEI

INAINTE de a putea cunoaște pe autor, trebuie să credem că el este. Cum putem să credem? Prin aceea că înainte de toate câștigăm cunoștință. Însușește-ți o astfel de cunoștință privind și cercetând ceea ce vezi. Privesc odată florile, cum înfloresc în grădină: din acelaș pământ răsar multe feluri deosebite în culori și nuanțe vii. Tot așa cresc din acelaș pământ diferitele feluri de pomi, cari la oțimpuri diferite fac fructe diferite. O înțelepciune, care stă mai presus decât cea a omului, trebuie că a rânduit aceste lucruri; o înțelepciune, care este mai mare decât cea a omului slab, a trebuit să creieze câmpiile întinse, munții măreți, râurile mari, mările fără astâmpăr și a înconjurat globul nostru pământesc cu un univers întins, care copleșește mintea omului. Admiră plin de venerație cerul tăcut al nopții! Poți tu să numeri stelele și planetele, cari se mișcă prin spațiul fără margini? Nicî cu ajutorul celui mai perfecționat telescop! Multe, multe din aceste corpuri cerești sunt atât de mari, încât pământul în comparație cu ele apare mic ca un pitic. Fiecare însă atâră în locul său și merge fără zgomot pe calea sa. Cu siguranță toate acestea nu s'au născut numai din întâmplare, ci mintea ne silește la concluziunea, că un Creator care este mai mare decât această creațiune minunată, le-a rânduit în felul acesta.

Acest Creator este Iehova Dumnezeu. (Gen. 1:1; Isa. 40:28). El este fără început și fără sfârșit, cum a scris Moise despre El prin inspirațiune: „Din vecinicie în vecinicie. Tu ești Dumnezeu!” (Ps. 90:2) Cele patru mari calități vecinice ale lui Dumnezeu, ale lui Iehova, sunt iubire, înțelepciune, dreptate și putere, și ele se manifestă în diferite timpuri și în diferite chipuri. Înțelepciunea se descopere mai ales prin scopul mare al lui Iehova, care este explicat în cartea, a cărei autor este El: în Biblie. Cu mult timp înainte de împlinire, Iehova a putut descrie scopul Său în Biblie, pentru că înțelepciunea Sa L-a făcut capabil să vadă sfârșitul dela început. (Isa. 46:9-11; Fap. 15:18). Deoarece omul este felul cel mai înalt a tuturor creaturilor pământesti cari trăiesc, deoarece inteligența sa întrece cu mult pe cea a oricărei alte creaturi de pe pământ, și deoarece el este făcut admirabil și minunat, este rațional de a conchide, că Creatorul îi va descoperi ceva despre mărimea și scopul lui Dumnezeu. Aceasta a făcut-o Iehova Dumnezeu prin Biblie.

Cine a scris Biblia? Bărbați, cari au fost devotați dreptății, au fost îndemnați la scris prin puterea nevăzută a lui Iehova; și diferiți scriitori o spun aceasta așa. (2 Sam. 23:2; Luca 1:70; 2 Pet. 1:21) Această putere nevăzută sau spiritul lui Dumnezeu a lucrat

asupra minților oamenilor sinceri, cari au iubit dreptatea divină și au fost devotați guvernului făgăduț al lumii noi. În lucrarea creării a lucrat puterea nevăzută sau spiritul lui Iehova; și în mod asemănător a îndemnat mai târziu pe oameni să scrie la dictatul Său. (Gen. 1:2) Așa a scris Moise primele cinci cărți ale Bibliei. Puterea nevăzută a lui Dumnezeu, spiritul sfânt, care a lucrat asupra minții lui Moise, l-a făcut capabil să scrie evenimentele principale cari au avut loc și legea, cum a fost dată națiunii lui Izrael prin Moise, în niciun alt chip n'a putut fi scrisă istoria adevărată a creațiunii. Aceste fapte și adevăruri au fost scrise prin urmare prin inspirația lui Dumnezeu și nu prin imaginația oamenilor din timpul vechiu. Vezi 2 Tim. 3:16; Iov 32:8.

Înainte de Christos au existat mai mult decât douăzeci și opt de scriitori ai Scripturilor Ebraice. Unii dintre ei au fost profeți și au prezis prin puterea lui Dumnezeu evenimente, cari au fost încă în viitorul îndepărtat. Când Christos Isus a fost pe pământ, a vorbit înțelepciune dela Dumnezeu, și aceasta a cuprins multe profetii. Și la ani după învierea Sa spiritul sfânt a activat asupra ucenicilor Săi ca să scrie aceste cuvinte înțelepte, profetice împreună cu alte adevăruri importante despre scopul lui Iehova. Prin urmare se poate spune că asemenea profetie a Bibliei este istorie scrisă dinainte.

Niciun spirit omenesc n'ar putea prezice dela sine fapte sau evenimente, cari sunt încă în viitor. Numai spiritul divin, care cunoaște sfârșitul dela început, poate face așa ceva. Deci dacă găsim, că Biblia a prezis anumite fapte și evenimente cu veacuri înainte de a se întâmpla, și dacă se constată, că aceste evenimente, aceste lucruri au avut acum loc, atunci această concordanță a profetiei cu evenimentele de mai târziu formează dovada cea mai puternică, că scriitorii astorfel de profetii au fost inspirați la scriere de spiritul divin, atotștiutor. Tocmai astfel de dovezi cunoscute de toți are generația de astăzi înaintea sa. Ele formează cele mai puternice dovezi — semne, că Biblia este inspirată și că Dumnezeu cel Atotputernic, Iehova, și nu oameni sfinți, pe cari l-a întrebuintat ca secretarii sau scriitorii Săi, este Autorul Bibliei. Strângerea celor șasezeci și șase de cărți ale Bibliei într'un volum s'a făcut sub conducerea Autorului lor. Păstrarea lor dealungul secolelor nu poate fi atribuită vreunei organizațiuni a religiei. Ea se datorește tot Autorului ei, care a păzit cartea cărților, ca să servească scopului, pentru care a fost scrisă — 1 Cor. 10:11.

24.000 KILOMETRI, O CALATORIE DE SERVICIU IN LUMEA INTREAGA

(Urmare din Nr. 47)

grupa Honolulu ar vrea să fie de față; prin aceasta numărul vizitatorilor s'a ridicat la o sută douăzeci. Mai întâi a avut loc adunarea obișnuită de serviciu și, după aceea, au vorbit frații Haslett, Henschel și Knorr, despre instrucțiunile de organizare, privilegiile serviciilor și răspunderea lor față de vestitori și noi interesați. Adunarea a arătat mare bucurie, mai ales pentru partea practică, care s'a evidențiat prin demonstrarea activității serviciului. Mai târziu, am aflat că în aceea seară numai 28 de persoane au vizitat adunarea de serviciu din Honolulu și s'a părut ca și cum aproape întreaga grupă a mers la Maili.

La sucursala din Honolulu îi sunt supuse șase grupe. Cei doi călători în lumea întreagă, au avut plăcerea să viziteze pe patru din aceste grupe și să asiste și la prima adunare pe ținut din Hawai. Grupele de aici, de pe insule, se compun din chinezi, japonezi, filipini, coreani, hawaieni și americani; și este o bucurie de a constata la toți priceperea pentru unitate și conlucrarea binecuvântată, și anume la oameni cari după natura lor nu s'ar strânge laolaltă, dar cari umpluți cu spiritul Domnului, s'au găsit acum să trăiască și să lucreze împreună pentru interesele împărăției. Domnul, Iehova, face ca în ținutul din Hawai să se îndeplinească o lucrare minunată și ea crește din lună în lună.

Vizita noastră de zece zile, la frații din Insulele Hawai, s'a terminat foarte repede. Duminecă, în 2 Martie, a sosit ceasul despărțirii. Când am sosit la aerodrom, cam cu o oră și jumătate prea devreme, am întâlnit acolo pe mulți dintre frați, cari așteptau ca să ne predea salutările lor de adio. Încă înainte de prânz s'au adunat 45 de frați. Ei au adus multe cununii de flori minunate. Ne-a fost greu să părăsim pe acești frați, din cauza prieteniei lor calde și a ospitalității lor față de noi și mai înainte de toate, din cauza iubirii și devotamentului lor pentru împărăție. Cu siguranță Dumnezeu, Domnul va continua să binecuvinteze pe acești martori credincioși.

INSULELE CANTON ȘI FIDȘI

La câteva minute după ora 12, sburam cu avionul mare de transport cu patru motoare peste Honolulu. Se va părea ciudat, dar a fost exact același avion, care înainte cu un an ne-a dus în Europa și după aceea ne-a adus iarăși înapoi în orașul New York. A fost un avion bun și pilotul voicos, Jim Roberts, a condus-o spre Sud peste Oceanul Pacific spre insula Canton. Cel mai frumos tablou al întregii călătorii l-a oferit apusul de soare, care s'a arătat foarte frumos, între mare și norii puși unul peste altul. O oră după apusul soarelui, când era deja întunec, am aterizat pe insula Canton. Toți pasagerii au fost grăbiți la camioanele armatei, care stăteau gata și nu erau departe apoi în călătorie iute, pe un drum prăfos de corali, am

mers la trecătoarea îngustă de debarcare, pentru bărci. Acolo, la țărmul lagunei, care se află în mijlocul insulei stătea gata o barcă cu motor mai mare. Noi am fost conduși pe bordul acestei corăbii mari cu motor și în curând am alunecat pe apă. A fost o noapte cu lună; că unde am călătorit n'am putea spune: căci totul ce am văzut a fost apă și șiruri de stânci de mărgean, cari apăreau de-a lungul canalului. Luntrea cu motor a descris în călătorie sa un semicerc, și după zece minute s'a oprit iarăși înaintea unei trecători înguste de debarcare, în apropierea unor clădiri, situate pe un teren mai adâncit. Noi am fost conduși în hotel, care până de curând a fost ocupat de trupele de marină ale Statelor Unite, și acolo ne-au fost date camere pentru noaptea fără ca să ne lase să ne alegem noi insine colegul de cameră.

Decarece timpul de plecare a fost fixat pentru dimineața următoare la ora 10, dejunul s'a servit târziu. După dejun timpul ne-a permis să vizităm puțin, ziua, insula de coraliu. Am fost mirați când am văzut cât de mică era și cât de puține clădiri și copaci se aflau pe ea. Pentru consumul locuitorilor insulei, printr'un procedeu de fizică, apa mării a fost transformată în apă dulce. La o depărtare carecara, în direcție Vestică, se vedeau rămășițele unui vapor mare de ocean, care, după cum se vede, în decursul unei furtuni n'a găsit canalul și după aceea s'a scufundat și acum a fost biciuit nemilos de valuri. Când ne-am urcat în barca cu motor și ne-am întors la avion, a bătut un vânt fierbinte peste țărm. La puțin timp după ora 10, înainte de masă, avionul nostru se afla din nou în aer. La lumina zilei am observat acum că insula era în formă de cerc. În mijlocul căreia se afla o lagună. Numai în două locuri permitea lățimea insulei plantarea de terenuri cu tutun. Ne-a prins admirația cum a fost posibil pictului și navigatorului să găsească un astfel de petec mic de pământ, în mijlocul oceanului uriaș.

Sborul nostru a condus afară peste Oceanul Pacific: ne-a permis în cursul călătoriei noastre să privim micile insule și norii condulatori. Pentru sfârșitul sborului nostru din ziua aceea, s'a prezis vremea rea, dar din fericire n'a venit și — alunecam mlădios prin aer. Era Luni în 3 Martie: la ora 14.02, pilotul a făcut cunoscut că acuma este Marți, 4 Martie, ora 14.02. În această clipă am sburat peste granița datei internaționale. Două zeci și patru de ore întregi am pierdut. Într'adevăr, o zi trece repede dacă zbori peste frontiera datei în direcție spre Vest. Această zi nu se va putea lua în seamă niciodată, numai dacă zburăm în jurul pământului în direcție contrară. Nu la mult timp mai târziu, am ajuns la insulele Fidși și am aterizat pe aerodromul din Nad. Când am aflat că nu vom ateriza pe insula Viti Levu, în orașul Suva, am pierdut speranța că vom vedea pe careva vestitor al împărăției din Fidși. De aceea a însemnat pentru noi într'adevăr o surpriză să găsim pe câțiva vestitori ai grupei

Suva, cari ne-au așteptat. Ei au făcut 200 de kilometri pe o șosea gronturoasă, care duce de jur împrejurul insulei, că să ne vadă. A fost mult de spus. Înainte de toate lucrările noastre s'au interesat că ce progres a făcut călătoria împărăției pe insule. Cât de primitori au fost oamenii? Ce lucru s'a făcut între ei? Unul dintre frați a ajuns în posesiunea unei mașini-ambulanta a armatei. El a reparat-o și a făcut din ea o mașină pentru serviciu, care a fost întrebuințată pentru a duce vestitori ai împărăției în serviciul de campanie.

Frații și-au exprimat dorința să ia pe frații Knorr și Henschel la cină, în orașelul apropiat Lautoka, și să se întrunească cu persoane interesate, cari au locuit acolo. Era după masă, de vreme, și timpul opririi noastre a permis această mică excursie, acolo. Prin aceasta călătoria noastră au avut ocazie să vadă câtva din ținutul și teritoriul care trebuie lucrat de frații localnici. Pe drum am văzut un sat al băștinașilor: colibi împletite din ramuri de palmieri în ordine regulată. Înaintea colibilor ședeau Fidșianii, cari aveau un păr foarte stufos. Ei nu sunt sălbateci, ci un poporaș foarte ospitalier și binevoitor. Pe ambele părți ale șoselei am întâlnit și mulți oameni cu turban din India de răsărit, lucrători dela plantațiile de zahăr. Pe insulele Fidși, cari se compun cam din douăzeci de insule principale, am întâlnit o populație amestecată: Fidșiani, oameni originari din India, chinezi, europeni și corciturari, cari s'au născut prin amestecare de rase. Cei veniți din India au templele lor industane și musulmane, dar toți locuitorii insulei au nevoie ca să li se propovăduască vestea împărăției. Vestitorilor li s'a spus că doi absolvenți ai Gileadului sunt hotărâți pentru Fidși, și născutarea aceasta i-a făcut foarte fericiți. Cu brațele deschise îi vor primi. Se pare că este de lipsă să fie trimiși mai mulți absolvenți ai Gileadului acolo, ca să se ocupe cu lucrul uriaș al punerii măturii, care trebuie făcut pe insulele Fidși.

În micul oraș Lautoka, s'a strâns, în locuința unui om de bine, o adunare. S'au întrunit treisprezece persoane. Mai erau și alții pe insulă, dar cari n'au putut face călătoria lungă. Dar lor li se va povesti totul ce s'a desfășurat. Cum s'au bucurat cei prezenți să audă ceva despre activitatea fraților lor, legați împreună cu ei, din alte părți ale pământului! După ce au fost discutate privilegiile serviciului și responsabilitățile cari sunt asupra tuturor din poporul lui Dumnezeu, ei au fost hotărâți, mai mult decât oricând înainte, să meargă înainte în propovăduirea evangheliei împărăției lui Dumnezeu. Mai este mult de lucru în ceea ce privește organizarea fraților și împărțirea instrucțiunilor potrivite. Se speră că cei doi misionari din școala Bibliei a Turnului de Veghere Gilead vor fi un adevărat ajutor pentru servii Domnului, cari în prezent nu sunt numeroși pe insulele Fidși, și oamenilor de bine, cari mai trebuiesc aflați acolo. Fidși este o țară foarte roditoare pentru creșterea plantelor. Tot la fel va fi o țară roditoare pentru creșterea teocrației.

Cari la ora zece și jumătate a acelei seri, am ajuns din nou pe aerodrom, dar fiindcă erau încă multe de spus, nu ne-am culcat înainte de miezul nopții. Noi am fost încartirăți în dormitorul regulat al armatei, pentru că aerodromul pe care am aterizat, a fost mai înainte un aerodrom al armatei și numai de curând a fost predat pentru călătoriile particulare și internaționale cu avionul. Timpul a trecut și în curând a fost ora 3 d'imi-

neața în 5 Martie. Călătorii s'au sculat de pe paturile lor și s'au pregătit de plecare. La puțin timp după aceea a apărut un băștinaș viginc și a trezit pe cei ce mai dormeau încă. După ce s'a servit dejunul, la ora 5 d'imineața, a urmat plecarea cu avionul. Luna tocmai d'ispăruse și soarele nu răsărise încă. Puternicul avion s'a rezezit peste terenul negru de decolare, s'a ridicat în cerul negru și s'a luat un curs spre Sud-Vest. Când a răsărit soarele s'au văzut insulele și șire de stânci la suprafața Oceanului Pacific. Noi am sburat înainte și în curând am ajuns la insula franceză, Noua Caledonie, unde avionul nostru a aterizat spre a lua benzină. În sborul nostru peste insulă nu s'a putut deosebi ușor aerodromul, pentru că se află într'un ținut muntos și este înconjurat de vegetație deasă. Era foarte cald și am fost bucușori când au trecut cele 45 de minute și iarăși ne aflam în călătorie cu curs drept spre insula de Nord din Noua Zelanda.

NOUA ZELANDA.

Ca prima privire din Noua Zelanda am văzut dunga de nisip îngustă a vârfului celui mai Nordic al insulei de Nord. Această dungă se întinde cam 150 de km. pe lângă coastă și a primit numele: plaja de nouăzeci de mile. Apoi am văzut sâmburi de mare, râuri și munți cocoșai, împăduriti. Noi ne-am cugetat că ce minunat de frumos trebuie să li se pară celor de pe pământ ținutul Noului Zeelande, și mai târziu am văzut ce justă a fost această presupunere. Pe neașteptate am zburat într'un strat de nori și am pierdut din ochi pământul, dar tot așa de repede am ieșit iarăși din nori și am zărit sub noi marele oraș Auckland cu milele lui de acoperișuri roșii și terenul drept de aterizare al marelui aerodrom whenuapai, unde în curând au venit frați ca să ne salute. Aterizarea, trecerea oficiului vamal și a controlului de imigrare a fost un lucru de câteva minute, și ne-am și întreținut cu frații noștri. Ce bine ne-a făcut gândul de a fi acum cu ei împreună un timp oarecare și după acest zbor lung de 8000 de kilometri, din Honolulu, de a simți iarăși pământ sub picioare.

Văzută de pe pământ, orașul Auckland s'a dovedit tot așa de atrăgător ca și din aer. Noi am putut privi acum mai bine multele dealuri, cari în secolele trecute au fost cratere de vulcani activi. Acum erau presărate cu copaci, case și vegetație semi tropicală. Hotelurile din Auckland toate erau ocupate și așa am fost foarte mulțumitori fraților noștri pentru prietenia lor că s'au îngrijit pentru noi de un loc unde am putut să rămânem. La puțin timp după ceaiul de după masă, au apărut câțiva vestitori ai împărăției, din localitățile apropiate, ca să ne salute. Vizita acestor vestitori, însă, nu s'a putut prelungi prea mult, pentru că în cealaltă zi iarăși a trebuit să ne sculăm la ora 3.

În 6 Martie, dimineața la 4,15, călătorii în societatea lui Robert Lazenby, a reprezentanțului Societății Watch Tower în Noua Zelanda, și absolventului Gileadului Charles Clayton, și-au început călătoria lungă de 450 km. în automobil, spre miazăzi către Wellington. Călătoria a dus peste șosele asfaltate și neasfaltate a munților pădușori, prin văi și pustii, aproape neroditor, pe lângă lacuri minunate de frumoase, și către sfârșitul călătoriei, și pe lângă marea mare. Pe drum ne-a fost posibil să discutăm multe dintre problemele, cari se nasc

(Urmare în pag. 290)

Aprobat de cenzura centrală a presei